

A SZENT KORONA NÉPE KELET ÉS NYUGAT KÖZÖTT

Kocsis István:
A Szent Korona és a jogfolytonosság

Síklaky István:
Civilizációk összecsapása - magyar szemmel

Pap Gábor:
Bakócz Tamás Róma előtt (tömörítve)

Drábik János:
Magyarország túlélési programja

Síklaky István:
Békés út A párturalom/pénzuralom megdöntéséhez

A Magyarországért Párt a saját programjának tekinti.

Kiadó: Magyar a magyarért Alapítvány, Budapest

Felelős kiadó: a Kuratórium vezetője

Szerkesztette: Síklaky István

Borító grafika, tördelés: Kincsesné Salca Mária

Elérhető: 06-70 333-6732, kincsesne@t-online.hu

Nyomás és kötészet: Ex-Kop Bt. Szigetszentmiklós

Tel.: 06 (24) 555-131

Felelős vezető: Nagyné Brágya Erzsébet

Kocsis István:

A SZENT KORONA ÉS A JOGFOLYTONOSSÁG

A Szent Korona misztériuma és tana legaktuálisabb kérdését vetjük fel: a jogfolytonosságét.

A törvénysértés jogot nem alapít elve alapján a magyar történelemben mindig helyreállt a jogfolytonosság, ami annyit jelentett, hogy az abszolutizmus megszűnése után a magyar nemzet hivatott képviselői országgyűlésen, illetve nemzetgyűlésen meg nem történtté nyilvánítottak mindent, ami az abszolutizmus idején a látszat-törvényhozás terén történt. Könnyen bizonyítható, hogy a Mohács utáni nehéz évszázadokban a magyar államiság azért maradt meg, mert eleink a jogfolytonosságot sohasem mulasztották el helyreállítani.

Jogfolytonosságot állított helyre a magyar nemzet I. Lipót korában (1687-ben), II. József után (1791-ben), 1867-ben, 1920-ban.

A jogfolytonosság a magyar közjog múltjának, jelenének és jövőjének legfontosabb kérdése.

A jogfolytonosság-helyreállítás pedig legaktuálisabb kérdése volt mindig, így a Trianon utáni években is, a közjogi küzdelmeknek.

1918-ban, Károlyi Mihályék hatalomátvételekor megszakadt Magyarországon jogfolytonosság. De az 1920–1926 közötti nemzetgyűlések a jogfolytonosságot helyreállították a magyar nemzet nevében.

1. Az 1920–1926 közötti jogfolytonosság-helyreállító nemzetgyűlések

A jogfolytonosság helyreállítása az 1920. évi nemzetgyűlésen kezdődött. A magyar nemzet törvényes képviselői 1920. február 26–27-én hozzák meg az első olyan határozatokat, melyeknek célja a jogfolytonosság helyreállítása. (Amikor Magyarországon 1920. január 25-re választásokat tűznek ki, nincs komoly politikai tényező Magyarországon, amely ne a jogfolytonosság helyreállítását sürgetné.)

Az 1920. évi nemzetgyűlés összehívása után nyomban ki is nyilvánította, hogy feladatának az alkotmányosság helyreállítását tekinti.

Elsősorban azért kell ragaszkodniuk a történelmi alkotmányhoz, mert ez egyik kapcsa annak az erkölcsi egységnek, amelyet ekkor a magyar nemzet ellenségei tönkre akarnak tenni. „Ne segítsük őket munkájukban – jelentette ki Andrássy Gyula. – Már is az volt egyik nagy vétke a forradalomnak, már is óriási mértékben megkönnyítette ennek az egységes nemzetnek a széthullását az a tény, hogy felrúgták, mintha semmi sem volna, Szent István koronájának arany abroncsait, és helyébe oda állították a »nemzeti tanács« modern szülöttjeit. Némi joggal, legalább a jog látszatával mondhatta a szász, a román, hogy őt nem kapcsolja hűségi köteletség a magyar nemzeti tanácshoz, ő is megalakítja a szász nemzeti tanácsot, a román nemzeti tanácsot, őt csak Szent István koronájához kötelezi hűségre a történelem és a törvény. Ne nyúljunk tehát olyan könnyen a nemzetnek e történelem adta kincséhez, mert félek tőle, hogy szűk kis eszünk nem lesz képes pótolni azt, amit lerombolunk.”¹

Milyen törvényes alapon hívták össze 1920-ban a nemzetgyűlést?

„Alkotmányunk alapelveinek megfelelően az 1919. évi augusztus hó 7. napja óta alakult ideiglenes kormányok a nemzethez fordultak, hogy a nőkre is kiterjedő általános, titkos, egyenlő, közvetlen és kötelező választójog alapján válassza meg az akaratának képviselőjére hivatott nemzetgyűlést.

A nemzetgyűlési képviselőválasztások ennek folytán az ország mindazon részeiben megtartatván, amelyekben a választást ellenséges megszállás lehetetlenné nem tette, a megválasztott nemzetgyűlési képviselők az 1920. évi február hó 16. napján Budapesten az országgyűlés képviselőházának helyiségeiben egybegyülekeztek és nemzetgyűléssé alakultak.”²

A nemzetgyűlés az 1920. I. törvénycikkben a magyar állami szuverenitás törvényes képviselőjének nyilvánítja magát, olyannak, amely a magyar történelmi alkotmány értelmében az államhatalom gyakorlásának további módját is jogosult rendezni.

A törvényhozó hatalmat fenti törvénycikk szerint a nemzetgyűlés gyakorolja, de csak ideiglenes törvényeket hozhat. *Mert az 1920. évi I. tc. a jogfolytonosság helyreállításának útján még csak az első lépés, s az ideiglenesség csak akkor szűnik meg, amikor a jogfolytonosság teljesen helyreáll.* 1926-ig, a jogfolytonosság helyreállításáig, gyakran hangoztatják is a korabeli politikai élet hangadói, politikusok és közjogászok egyaránt, hogy a nemzetgyűlés szuverenitása korlátozott s az általa alkotott törvények ideiglenesek.

Mit tehetnek törvényesen a nemzetgyűlés tagjai a jogfolytonosság teljes helyreállításáig? Jogszabályokat alkothatnak az élet követelményeivel, szükségleteivel számolva, de anélkül, hogy a jogfolytonosság elvét bármiképpen megsértenék.

A nemzetgyűlés működése tehát mindaddig jogszerű, amíg el nem tér attól a céltól és rendeltetéstől, amely semmi más nem lehet, mint a régi alkotmány helyreállítása. Ami pedig Károlyi Mihály és társai 1918. őszi törvénytelen hatalomátvétele és

¹ Nemzetgyűlési Napló, 1920–1922. I. 73–74.

² H.M.T. (2.) 1920. évi törvénycikkek. 3.

1919. aug. 6-a között törvényhozásnak nevezve történt, az alkotmányjogilag érvénytelen és megsemmisül. Ahogyan az 1920. évi I. tc. ezt kimondja:

„9. §. Az úgynevezett népköztársaság és tanácsköztársaság szerveinek néptörvény, rendelet vagy más elnevezés alatt kibocsátott mindennemű rendelkezései érvénytelenek. Hasonlóképpen érvénytelenek az úgynevezett nemzeti tanácsoknak és szerveiknek mindennemű rendelkezései és határozatai is.

Az Országos Törvénytárból az oda beiktatott, úgynevezett néphatározat és néptörvények töröltetnek.

Felhatalmazza azonban a nemzetgyűlés a minisztériumot arra, hogy az úgynevezett népköztársaság szerveinek rendelkezéseit, amennyiben a jogrend és a jogbiztonság érdekében szükséges, az alkotmány keretében saját felelősségére ideiglenesen hatályban tarthassa, vagy helyettük új rendelkezéseket állapíthasson meg. Addig is, amíg a minisztérium ebben a tárgyban intézkedik, az úgynevezett népköztársaság szerveinek rendelkezései ideiglenesen alkalmazásban maradnak, amennyiben tartalmuknál fogva az alkotmánnyal, a fennálló törvényekkel és törvényerejű szokásjoggal nem ellenkeznek, vagy törvényes felhatalmazás körében keletkeztek és még megszüntetve nem lettek.

A minisztérium továbbá felhatalmaztatik, hogy a törvényhozás további rendelkezéséig rendelettel megtehesse azokat az intézkedéseket, amelyek az úgynevezett tanácsköztársaság szerveinek rendelkezéseivel létesített állapot megszüntetésére és a jogrend helyreállítására szükségesek.

Utasíttatik a minisztérium, hogy amennyiben a jelen §-ban említett rendelkezések tárgyában a törvényhozás további intézkedése szükséges, evégből mielőbb megfelelő törvényjavaslatokat terjesszen a nemzetgyűlés elé.”³

S ami 1919 augusztusa után történt?

„10. §. A nemzetgyűlés az 1919. évi augusztus hó 7. napja óta az alkotmányos jogrend és a jogbiztonság helyreállítása végett alakult kormányok és tagjaik rendeleteinek érvényességét elismeri; felhatalmazza azonban a minisztériumot, hogy ezeket a rendeleteket a szükséghez képest hatályon kívül helyezhesse, módosíthassa vagy kiegészíthesse. Utasíttatik egyúttal a minisztérium, hogy amennyiben e rendelkezések a törvényhozás hatáskörébe tartozó ügyekre vonatkoznak, mielőbb megfelelő törvényjavaslatokat terjesszen a nemzetgyűlés elé.”⁴

Azok a törvények pedig, amelyeket az 1920: I. tc. alapján (mint szükségjog alapján) alkot a „csonka” törvényhozás (nemzetgyűlés), addig maradnak hatályban, amíg az erősebb jog, a régi jog (mindaz, ami korszerű a történelmi alkotmányból) nem tud érvényesülni.

„Nem meglévő jogok tagadásából indult ki a nemzetgyűlés – mondja Túri Béla már 1926-ban –, hanem tényekből, melyeken változtatni nem volt módjában.”⁵

³ Uo. 6–10.

⁴ Uo. 10.

⁵ Túri Béla: 1928. 50–51.

A magyar nemzet jogfolytonosság-helyreállító képviselői leglényegesebbnek a következőket tartották:

Ha a népszuverenitás elvével visszaélve bárki személy vagy csoportosulás, akármilyen szövetség vagy párt ügyes manipulációval rávehetné a magyar nemzet többségét még a Szent Korona-tan hatálytalanítására is, akkor nemcsak a jogfolytonosság nem lenne többé helyreállítható, de minden törvény, a legszentebbnek és legserthetetlenebbnek nevezettek is, száncalmassá, megcsúfolhatóvá, megtagadhatóvá: nevetség tárgyává válnának. Legnagyobb vigasz tehát a drámai helyzetekben a Szent Korona tanának a hatálytalaníthatatlansága.

Igen, a Szent Korona-tan éppen hatálytalaníthatatlansága által válhat legfőbb garanciájává a jogfolytonosság helyreállításának. A Szent Korona tana hatálytalaníthatatlansága pedig megkérdőjelezhetetlen, hisz miképpen a király sem, a nemzet sem határozhatja meg a Szent Koronához való viszonyát.

A jogfolytonosság helyreállítói szemében legsúlyosabban azok vétkeznek a magyar nemzet érdekei ellen, akik a történelmi magyar alkotmányt, valamint a magyar jogfejlődés alapelveit semmibe véve, idegen jogra, illetve jogelvekre hivatkoznak: „...amikor azt kérdezzük – nyilatkozta Túri Béla –, hogy mi a jogfolytonosság, – nem törődöm azzal, hogy Franciaországban vagy másutt mit tartanak a jogfolytonosság elvének – én azt kérdezem, hogy mi a magyar alkotmány szerint a jogfolytonosság és mi a Szent Korona országában és tanában a jogfolytonosság...”⁶

Az államfőkérdésről az 1920: I. tc. még csak a következőket mondja ki: „12. §. A nemzetgyűlés addig, amíg az államfői hatalom gyakorlásának mikéntjét ténylegesen rendezi és ennek alapján az államfő tisztét tényleg átveszi, az államfői teendők ideiglenes ellátására a magyar állampolgárok közül titkos szavazással kormányzót választ.”⁷

A nemzetgyűlés később, az 1921: XLVII. törvénycikkben kimondja a Habsburg-ház trónfosztását, de azt is, hogy Magyarország államformája a királyság marad. („Az 1723. évi I. és II. tc.-ben foglalt *pragmatica sanctio*, amely az Ausztriai Ház trónörökösödési jogát megállapította vagy szabályozta, hatályát veszítette, és ezzel a királyválasztás előjoga a nemzetre visszaszállt.” És: „A nemzet a királyság ősi államformáját változatlanul fenntartja, de a királyi szék betöltését későbbi időre halasztja, és utasítja a minisztériumot, hogy ez iránt arra alkalmas időben javaslatot tegyen.”⁸)

A jogfolytonosságnak mindenki híve: a Habsburg-párti legitimisták is és a Habsburg-ellenes ún. szabad-királyválasztók is.

Bár külpolitikai okok miatt tulajdonképpen nem volt tétje, a Habsburg-restauráció híveinek és a szabad királyválasztás híveinek vitája nem tanulság nélküli. Igen érdekes hozzászólásában Rupert Rezső veti fel, hogy mivel maga az ország államformája a Szent Koronában testesül meg, a magyar állam neve „a Szent Koronának állama vagy közönségesen: Magyarország” lehetne. De akárminek nevezhetik,

⁶ Uo. 36.

⁷ H.M.T. (2.) 1920. évi törvénycikkek, 11.

⁸ Id. Kardos József: 1987. 70.

mert nem az elnevezés a lényeg, s maga az államforma sem lényeges, mert ami egyedül mérvadó, az az, hogy Magyarországon a főhatalom alanya csak a Szent Korona lehet: „A királysági államforma törvénybeiktatása azonban nem zárja ki, hogy a nemzet alkotmányos küzdelmet – a szabadságának és függetlenségének kedvező és ezért örökös szent korona-államformának épségben hagyása mellett – a kormányforma megváltoztatása érdekében ne folytathasson.”⁹

Rendkívül érdekes az is, amit a kispap képviselő Kovács J. István fejt ki¹⁰ arról szólva, hogy a Habsburg-ház trónfosztása nem is képezheti vita tárgyát: „Éppen a magyar Szent Koronának dicső fénye, glóriás miszticizmusa, melyre oly nagy előszeretettel hivatkoznak egyesek, hozza magával azt, hogy a nemzeti szuverenitás jelenleg itt, a nemzetgyűlésen van törvényesen képviselve, mert ez a Szent Korona nem egy személlyel kapcsolatos. A Szent Korona dicsőséges tana azt mondja, hogy a Szent Koronában benne van az egész ország, az egész államszervezet, a nemzet, benne van a törvényhozás, és benne van a királyi hatalmat gyakorló tényleges államfő is.”

De a jogfolytonosság helyreállítását csak 1926-ban nyilvánították ki a magyar nemzet korabeli képviselői. Akkor, amikor a nemzetgyűlést berekesztették, és az országgyűlés intézményét visszaállították. Az 1920-ban összeült nemzetgyűlésnek a mandátuma 1922-ben járt le. Az újonnan megválasztott egykamarás parlament is nemzetgyűlés elnevezés alatt működött 1926-ig. De az 1926. évi 22. tc. felállította a felsőházat. Az ismét kétkamarás törvényhozó testületet már országgyűlésnek nevezték. Mindazonáltal a korszak hangadó politikusai sokáig vitatták még, hogy a jogfolytonosság teljesen helyreállt-e 1926-ban, az országgyűlés intézményének, annak képviselő- és felsőházának (a főrendi ház új elnevezése) visszaállításával.

Bethlen István a legitimisták által hirdetett közjogi provizóriumot cáfolva jelenti ki 1928-ban, hogy nincs közjogi bizonytalanság. Nem is lehet, mert az ideiglenes rendezés kifejezés csupán a de facto királykérdésre vonatkozott, annak megoldása azonban még mindig nem időszerű.¹¹ Bethlen megállapítása nincs ellentmondásban azzal, amit a jogfolytonosságról az előző években vallott: „A jogfolytonosság szerintem az az állapot, amely állapotban csakis a törvényekben gyökerező erők és hatalmi tényezők vannak hivatva és képesek arra, hogy valóban törvényt alkossanak, – az az állapot, amelyben csakis alkotmányunkban körülírt tényezők hoznak törvényt és nem ezen kívül álló tényezők.”¹²

Kmety Károly *Magyar közjog* című művében határozottan állítja, hogy az országgyűlés visszaállítása teljes visszatérést jelent a jogfolytonossághoz. Értelemszerűen következik ez abból, hogy a trónfosztó 1921: XLVII. tc. jogszerűsége nem kérdőjelezhető meg, s így nem is lehet kétséges többé, hogy „a szabad királyválasztási jog visszaszállt a nemzetre és ősi módon országgyűlésileg gyakorolható”.¹³

⁹ Nemzetgyűlési Napló, 1920–1922. 13. köt. 123–134.

¹⁰ Uo. 115–123.

¹¹ Képviselőházi Napló, 1927–1932. IX. 384.

¹² Idézi Molnár Kálmán: 1932. 55.

¹³ Kmety Károly: 1926. 202–204.

A jogfolytonosság helyreállításának köszönhető, hogy Magyarországon nem juthat uralomra a fasizmus az ország német megszállásáig. Nem véletlenül nevezi John Flournoy Montgomery korabeli amerikai nagykövet Magyarországot oázisnak Hitler sivatagában.

„1944 márciusáig – írja – Magyarország volt az egyetlen európai ország a Pireneusoktól keletre, ahol a zsidók élete biztonságosnak volt tekinthető.”¹⁴ Magyarország ez időpontig, az ország megszállásáig hatvan-hetvenezer zsidó menekültet is befogadott. Kifejti azt is, hogy „Hitlernek Magyarországgal szembeni haragját nagyrészt a zsidóknak nyújtott védelem provokálta ki.”¹⁵

„... hősiesség volt a rendszer részéről – állapítja meg –, hogy megengedte külföldi zsidók, főleg lengyelek, szlovákok és osztrákok letelepedését az országban. Elégséges bizonyítéka lett volna a bátorságnak, ha a kormány, a német nyomásnak ellenállva, a saját zsidóit védelmezte volna és ugyanakkor lezárta volna a határokat. Magyarország többet tett, mint amennyire erkölcsileg kötelezve volt, amikor a saját zsidói mellett menedéket nyújtott külföldi zsidóknak is. A sors nem engedte meg, hogy megmaradjon az együttérzés oázisa az elnyomás sivatagában. De amikor engedett is a nyomásnak, lassabban és nagyobb méltósággal tette azt, mint a szomszédai.”¹⁶

Montgomery egyébként külföldiként is felismeri a Szent Korona-tan jelentőségét, és összefüggést lát a Szent Korona tana és az általa Magyarországon tapasztalt „korszerűtlen” tolerancia között.¹⁷

Amit még fontosnak tartunk hangsúlyozni:

A Trianon utáni kényszerpályáján a magyar politika a jogfolytonosság helyreállításával, a Szent Korona-tan megbecsülésével nemcsak a magyar trianoni pszichózis legyőzésének teremtette meg a feltételeit, hanem a magyar állam megerősödésének, valamint Trianon revíziójának is. A magyar külpolitika ki tudta harcolni, hogy az első világháború után deklarált és elfogadott elvei a világpolitikának a magyar nemzetre is vonatkozzanak. 1938 és 1940 között így szerezhette vissza a Trianonban elvett területek egy részét. Az etnikai határt húzták meg a magyar nemzet számára. Mindegy, kik döntőbíráskodtak. Akik döntőbíráskodtak, a Nemzetek Szövetsége helyett cselekedtek: úgy foglaltak állást, ahogy a Nemzetek Szövetségének kellett volna állást foglalnia, ha mer ragaszkodni az alapításakor meghirdetett elvekhez. (Azért is mindegy, kik döntőbíráskodtak, mert az etnikai elvet és az önrendelkezési jogot minden korabeli nagyhatalom elismerte.)

Nekünk sem mást kell tennünk: ki kell tudnunk harcolni, hogy az első világháború után deklarált és elfogadott, majd a második világháború után számtalanszor megerősített elvei a világpolitikának a magyar nemzetre is vonatkozzanak.

Hozzátehetjük: hogy megbecsüljenek minket, nekünk is meg kellene becsülnünk önmagunkat, múltunkat és jelenünket... Elsősorban most is a jogfolytonosság helyreállításával és a Szent Korona tana megbecsülésével, megbecsültetésével.

¹⁴ Montgomery, John Flournoy: 1993. 86.

¹⁵ Uo.

¹⁶ Uo. 91–92.

¹⁷ Uo. 36–38.

2. A jogfolytonosság helyreállításának kérdése 1990 után

1944 márciusától 1990-ig idegen hatalmak (előbb a német 3. birodalom, majd a Szovjetunió) megszállása tette lehetetlenné Magyarországon a törvényes jogalkotást. Az 1944 márciusában megszakadt jogfolytonosságot ezért 1990-ben lehetett volna helyreállítani. Ám a rendszerváltoztatás hangadói a jogfolytonosság jelentőségét nem tudták felfogni: nem állították helyre a jogfolytonosságot, elfogadták azt a kényelmesnek tűnő megoldást, hogy a történelmi magyar közjog helyét továbbra is a szinte öletszerűen kölcsönzött és öletszerűen – és persze gyakran – változtatott idegen jog foglalja el.

Mit kellett volna tennie a magyar nemzetnek 1990-ben? A Szent Korona-tan szellemében, annak tantételei tiszteletben tartásával hozzá kellett volna kezdenie a jogfolytonosság helyreállításához – nem országgyűlésen, hanem jogfolytonosság-helyreállító nemzetgyűlésen.

Miért a Szent Korona tanának szellemében, annak tantételei tiszteletben tartásával? Mert a Szent Korona mint jogi személy továbbra is a magyar államhatalom alanya, s így *a Szent Korona-tan nemcsak emléke egy dicsőbb magyar múltnak, hanem érvényben levő, kötelező erejű közjogi tan.* Kezdhetnénk ennek bizonyítását a Szent Korona-tan azon tétele hangsúlyozásával, mely szerint miképpen a király sem, a nemzet sem határozhatja meg a Szent Koronához való viszonyát. De nem szorul bizonyításra, hogy a Szent Korona közjogi tana ma is kötelező erejű. Hisz' *a magyar nemzet törvényes képviselői a Szent Koronát sosem tagadták meg, s a Szent Korona-tant sem hatálytalanította soha alkotmányosan összeült magyar nemzetgyűlés vagy országgyűlés.*

Fentieken kívül mivel kellett volna megindokolni a jogfolytonosság helyreállítását?

1944 márciusában külföldi hatalom – a német harmadik birodalom – erőszakkal vonta ki Magyarországot a Szent Korona védőboltozata alól, de az 1945. évi nemzetgyűlés bizonyára mindent megtett volna, hogy ugyanúgy határozhassa meg a jövőendő Magyarország politikai életét, mint az 1920. évi nemzetgyűlés... Ám ekkor az orosz birodalom akadályozta meg, hogy a jogfolytonosság helyreálljon...

1990-ben jogszerűen semmi mást nem lehetett volna tenni, mint helyreállítani a jogfolytonosságot. Miért nem állították helyre?

De hát mi történt a rendszerváltoztatás éveiben? Van-e magyarázat arra, hogy semmibe vették mindazt, aminek a magyar nemzet a fennmaradását köszönheti?

Nem könnyű felfogni, hogy az 1990. évi rendszerváltoztatáskor a magyar nemzet képviselői miért riadtak vissza attól, hogy a jogfolytonosság helyreállításának kérdését érdemben felvessék. Annak ellenére nem, hogy *a jogfolytonosság helyreállítása, tudjuk, nem oldható meg egyikkönnyen,* de még a helyreállításnak a tervezete sem vetethető papírra egyik napról a másikra... Ami bizonyos: *egyetlen percre, de csak egyetlen percre* mindent érvényesnek kellett volna tekinteni, ami a jogfolytonosság megszakadása órájában érvényes volt. De a következő percben már el kellett volna kezdeni a

hatalmas munkát, melynek során megítélhették volna a magyar nemzet ezzel megbízott tagjai – az alkotmányozó nemzetgyűlés tagjai –, hogy a történelmi magyar alkotmányból mi vált korszerűtlenné, illetve mivel kell feltétlenül kiegészíteni. Miért nem vállalták a jogfolytonosság helyreállítását azok, akiknek megadatott, hogy felelős beosztásban részt vállalhassanak a rendszerváltoztatás irányításában? Megszűnt volna a megszállás alatt létrejött államadósság, érvényét veszítette volna a bösi vízi-erőműről szóló szerződés... Mégsem vállalták. Miért? Nem tudjuk.

A jogfolytonossághoz való ragaszkodásról egyébként senki sem állíthatta volna még csak azt sem, hogy magyar sajátosság. Van angol jogfolytonosság, van spanyol jogfolytonosság stb. És ma sem neheztel a világ sem az angolokra, sem a spanyolokra, mert nem mondanak le a régi közjogukkal való folytonosságról.

A jogfolytonosságot, persze, lehet tagadni. De a jogfolytonosság tagadása nem más, mint a törvények megvetése. Egy jogfolytonosságot vállaló országban a törvénygyémántból van, egy jogfolytonosságot tagadó országban üvegből.

Nem csak én látom így, nem csak én írtam erről könyvet... Zétényi Zsolt például azt fejt ki *A Szent Korona-eszme mai értelme* című könyvében, hogy miért feltételes és nem valódi ma Magyarországon a közjogi legitimitás.

„1990. május 2-án – írja –, még idegen megszállás alatt, formailag szabad választások után alakult meg az új országgyűlés. A jogtechnikai jogfolytonosság megmaradt az önkényuralmi rendszerrel, az alkotmányos jogfolytonosság létrejött az 1946-ban kikiáltott köztársasággal, de a történelmi alkotmány folytonossága nem állt helyre. Átmeneti, provizórikus állapotban élünk, nemcsak alkotmányjogilag, hanem gazdaságilag, erkölcsileg, kulturálisan is.”¹⁸

Igen, az 1990. évi rendszerváltoztatás idején a magyar jogfolytonosság helyreállítása elmaradt...

Pedig ahogyan az 1920. évi nemzetgyűlés vállalta a jogfolytonosság helyreállításának az elkezdését, úgy kellett volna vállalnia az 1990. évi rendszerváltoztatáskor – egy újabb jogfolytonosság-helyreállító nemzetgyűlésnek.

A következőkön gondolkodjunk el ismét:

A Szent Korona tana megőrző erejévé vált a magyar alkotmánynak, a magyar államiságnak, meghatározójává a magyar közjogfejlődésnek, de jelentősége nem akkor volt a legnagyobb, amikor a magyar nemzet jólétben és biztonságban élt, hanem akkor, amikor nehéz helyzetekbe került. Történelme legnehezebb helyzetein a Szent Korona segítségével lett úrrá a magyar nemzet... Megteremtője volt a nemzeti egységnek a magyar történelem legnehezebb, legdrámaibb helyzeteiben. Felfoghatatlan ennek a jelentősége, s ma már szinte hihetetlen, hogy Valakinek köszönhetően a nemzeti egység mindannyiszor helyreállt, amikor a széthúzás végzetes lehetett volna.

És ezért mondhatjuk azt is, hogy ma nem engedhetjük meg magunknak, hogy fentiekből ne vonjuk le a megfelelő következtetéseket.

S ha 1990-ben a magyar nemzet rendszerváltoztató képviselői sem a Szentkorona-tan, sem a jogfolytonosság jelentőségét nem tudták felfogni, akkor a magyar nem-

¹⁸ Zétényi Zsolt: 1997. 260.

zet jövőendő képviselőinek kell megtenniük mindazt, amit a magyar nemzet képviselői 1990-ben elmulasztottak megtenni.

Mire hivatkozva, milyen jogelvek és milyen érvek alapján kezdhethné meg a mai magyar nemzet a jogfolytonosság helyreállítását?

Vegyük tekintetbe, hogy valahányszor a magyar történelem rendkívüli helyzeteiben a magyar nemzet hivatott képviselői a jogfolytonosságot helyreállították, mindig a Szentkorona-tan alapján tették.

Miért nem cselekedhettek másképpen?

Emlékezzünk csak vissza: a Szent Korona a magyar államhatalom legmagasabb rangú alanya. Ő a legfőbb személyiség a magyar közjog bonyolult világában. A Szent Koronában egyesülnek a végérvényesen megosztott törvényhozó és végrehajtó hatalom részesei: a mindenkori király és a mindenkori politikai nemzet. A Szent Koronát mint jogi személyt a hatalom teljessége illeti, tagjainak (a király és a politikai nemzet) egyike sem törhet a Szent Korona egész hatalmára, azaz teljhatalomra. Igen, a Szent Korona tana nemcsak a király, hanem a nemzet hatalmát is korlátozza. Mind a király, mind a nemzet cselekvési lehetőségeit szűkíti – és nemcsak akkor, ha a hatalom akarásáról, birtoklásáról, hanem akkor is, ha *alkotmányozásról* van szó –, hogy miképpen a király sem, a nemzet sem határozhatja meg a Szent Koronához való viszonyát.

Arra is emlékezzünk a jogfolytonosság helyreállításának lehetőségein töprengvén, hogy a Szent Korona nemcsak közjogi absztrakció (az államhatalom alanya), hanem élő organizmus. Test, melynek részei, tagjai vannak. Ma tagjai mindazok, akik leszármazottai a Szent Korona egykori tagjainak.

És gondoljunk arra is, hogy a Szent Korona-tagság fogalma összefüggésben van a Szent Korona *tulajdonjogával*. Minden birtokjog gyökere a Szent Koronában van, következésképp a földtulajdon a Szent Koronára száll vissza. De ma, 2003-ban is vegyük tekintetbe, hogy nemcsak a földtulajdon a Szent Koronáé, hanem a stratégiai fontosságú iparágak vagyona is. És miképpen régen a bányák, kamarák jövedelmei is a Szent Korona tulajdonának elidegeníthetetlen részei voltak, ma a mai stratégiai fontosságú iparágak vagyonával kapcsolatos jogok összessége illeti a Szent Koronát. S azon is elgondolkodhatunk ismételten, hogy mennyivel gazdagabb lenne a mai magyar nemzet is, ha a rendszerváltoztatás utáni privatizáció során az illetékesek tekintetbe vették volna, hogy a Szent Korona tulajdonjoga szent és sérthetetlen.

De minél többet elmélkedünk a Szent Korona tanának kérdéseiről, erősödik meggyőződésünk, hogy a magyar nemzetnek egyetlen járható útja van: a jogfolytonosság helyreállítása.

A Szent Korona-tan ma is éppen *hatálytalaníthatatlansága* által válhat legfőbb garanciájává a jogfolytonosság helyreállításának. (A Szent Korona tana hatálytalaníthatatlansága pedig megkérdőjelezhetetlen, hisz' miképpen a király sem, a nemzet sem határozhatja meg a Szent Koronához való viszonyát.)

Legsúlyosabb aggodalmunk: nem másra, mint a magyar nemzet akaratára hivatkozva semmisítenék meg a jogfolytonosság-helyreállítás ellenzői a méltán nagy hírű történelmi magyar alkotmányt.

A magyar nemzet többsége pedig elámítottan hallgat vagy bólogat. A népszuverenitás elvének félreértelmezésével ámították el.

Igen, most felvetettük a népszuverenitás elve nagyon is bonyolult kérdését. Nem tehattünk mást, hiszen ma nálunk sokan „alkotmányozni” akarnak, de nem a méltán nagy hírű történelmi magyar alkotmány, hanem idegenből kölcsönzött alap törvények alapján, s „alkotmányozóink” ráadásul abból indulnak ki, hogy a népszuverenitás nem lehet korlátozott, annak ellenére nem, hogy a mintaállamokban a köz jog egyik alappillére éppen a népszuverenitás korlátozottsága.

Miért szabadabb (a népszuverenitás elvének tökéletes érvényesítésére érettebb) „alkotmányozóink” szerint a magyar nemzet, mint a francia, angol vagy amerikai nemzet? Mert ha nem szabadabb, akkor nem tagadhatja meg a történelmi magyar alkotmányt, nem tagadhatja meg saját múltját. *Nem cserélheti ki a tulajdonában levő aranyat azonos súlyú agyagra.*

A történelmi magyar alkotmány megsemmisítésének hívei figyelmét tehát először is a következőkre hívhatjuk fel: fejlett közjoggal, alkotmánnyal, közjogi intézményrendszerrel bíró államokban (így az Amerikai Egyesült Államokban, Angliában, Franciaországban) a népszuverenitás nem teljes, hanem korlátozott, hiszen az alkotmányt (legyen az írott, mint az Amerikai Egyesült Államoké, vagy történelmi, mint Angliáé) ezen országokban nem lehet megsemmisíteni (hatálytalanítani, kicserélni stb.) a népfelség elvére hivatkozva – és semmiféle népszavazás eredményére és semmiféle nemzetgyűlés vagy országgyűlés határozatára hivatkozva. Hasonlóképpen a II. világháború utáni Magyarországon sem lehetett volna a történelmi magyar alkotmányt megsemmisíteni...

És kérdezhetjük: mi is helyettesíti ma, 2003-ban a történelmi magyar alkotmányt?

Nem engedhetjük meg magunknak, hogy a közjog, az alkotmányosság nagy kérdéseiben szépítsük, leplezzük a valóságot, ezért nem hallgathatjuk el azt a sajnálatos tényt, hogy amit ma a Magyar Köztársaság Alkotmányának nevezünk, az egy különös ötvözet.

Áll ez ötvözet a Szovjetunió nevű egykori megszálló hatalom által a magyar nemzetre kényszerített, 1949. évi alkotmányszövegből és ennek a német minta alapján végzett módosításaiból... Nyíltabban fogalmazva: áll ez alkotmánynak nevezett szöveg Sztálin parancsából (aki már akkor bevallotta Milovan Gyilasznak, hogy a magyar nemzet gerincének a megtörése céljából óhajt beleszólni a magyar közjog kérdéseibe, amikor még csak az 1946. évi 1. törvénycikk megalkotását „várta el” a magyar országgyűléstől), és áll azon ún. weimari alkotmány részletekben való, de szolgai átvételéből, amelyet – kevés módosítással – előbb az első, majd a második világháború után „kínáltak fel” a legyőzött németységnek a győztes hatalmak, mégpedig büntetésből.

(Önszántukból miért is választották volna, hisz' vállalása egyet jelentett a hagyományokkal való szembefordulással, valamint a liberális eszmények feltétlen szolgálatával. Lényege: a közjog céljai nem a nemzeti sorskérdésekre, hanem a társadalmi helyzetre irányulnak. Legfontosabb célja: az egyéni szabadságjogok korlátlanra válásának biztosítása. A nemzet elsorvadhat, az egyéni szabadságjogok nem sérülhetnek. Ennek következményeit már tapasztalják a mintaállamokban, de tapasztaljuk mi is idehaza... És itt még egy különös ellentmondásra is felhívhatjuk a figyelmet: az uralkodóvá váló liberális ideológia nem tűri meg az önvédelmi konzervativizmust... Ez azt jelenti, hogy csak az a nemzet számíthat támogatásra, válhat tagjává a jóléti államok nemzetei közösségének, amelyik lemond a hagyományos önvédelemről: nem ragaszkodik az abortusz tilalmához, az anyaság szentségének méltó megbecsüléséhez és megbecsültetéséhez, a nemi eltévelyedéseket hajlandó természetesen és jogosnak tekinteni stb. Csakhogy mindazon nemzetek, amelyek lemondanak a hagyományos önvédelemről, szükségképpen elsorvadnak, kihalnak...

Miben is áll tehát a nagy ellentmondás? A liberális ideológiát feltétel nélkül elfogadó, azaz önvédelmi ösztönét elfojtó, azaz kivesző nemzetek országát a jövőben csak azon nemzetek kései utódai lakhatják be, amelyek éppen azért *sokasodnak*, mert ahelyett, hogy megfelelnének a liberális elvárásoknak, őrzik hagyományaikat... Világi konzervativizmus vagy vallási fundamentalizmus híveiként? Ez most mellékes. Ami nem mellékes: az uralkodóvá váló liberális ideológiának végül azon nemzetek utódai lesznek az áldozatai, akik elfogadják, sérthetetlennek tekintik a liberális alapelveket, és azon nemzetek utódai lesznek a kedvezményezettjei, amelyek ma nem felelnek meg a liberális elvárásoknak... Elképzelhető-e ennél félelmetesebb ellentmondás? Ne folytassuk...)

A sztálini parancsról még beszélünk kell, mert manapság is többen felvetik még, hogy az összhangban volt a korabeli magyarság többségének az akaratával. Először is nem tekinthetünk el a tényről, hogy a Sztálin által „elvárt” 1946. évi törvény csak kezdete volt egy folyamatnak, de ha ezt mégsem vennénk figyelembe, akkor is válaszolnunk kellene arra kérdésre, hogy a legmélyebb cinizmus nélkül feltelezhető-e, hogy 1946-ban a megalázott, kiszolgáltatott és éhező magyar nemzetnek legfőbb gondja volt, hogy múltjának legszebb alkotását: a történelmi magyar alkotmányt végre megtagadhassa...

Kérdésünk, beismerjük, szónoki, hisz' a korabeli magyar tisztségviselők visszaemlékezéseiből még azt is megtudhatjuk, hogy miképpen nyomasztotta őket, hogy nem népakaratot, hanem parancsot teljesítenek. „Mintha a képviselők érezték volna azt – írja Nagy Ferenc –, ami később bebizonyosodott, hogy a köztársaság felvetése mögött a Kommunista Párt és a Szovjet áll.”¹⁹

De a jogfolytonosság helyreállításának ellenzői ma mindazt, amit a magyar országgyűlés a rendszerváltoztatás óta a német alkotmányból átvett, megkérdőjelezhetetlenül jónak minősítik, az említett sztálini döntést pedig azzal próbálják elfogadtatni törvényesnek, hogy annak – mármint a köztársasági államforma elfogadásának – mindenképpen be kellett volna következnie. Miért?

¹⁹ Nagy Ferenc: 1990. I. 227.

Mert ha az 1946-os államforma-változás és a történelmi magyar alkotmány folyamatos semmibevétele s mindennek betetőzése, az 1949. évi abszolút törvénytelen alkotmánymegsemmisítés valódi vita tárgyává vált volna a rendszerváltoztatáskor, akkor semmi más törvényes lehetőségük nem lett volna a rendszerváltoztatás hangadóinknak, mint a jogfolytonosság helyreállítása a II. világháború előtti magyar állammal, mely nem mulasztotta el helyreállítani a húszas években a jogfolytonosságot a történelmi magyar állammal. (Köztársaság-párti, mai politikusaink be is vallják néha, hogy azért nem kérdőjelezzik meg még az 1946. évi sztálini törvénycikk hatályosságát sem, mert ha e törvénycikk nem lett volna törvényes, akkor az 1989-es köztársaság-kikiáltás sem. Márpedig utóbbi törvényességéhez ragaszkodnak, ha törlik, ha szakad... Nem veszik tekintetbe még azt sem, hogy a Szent Korona tana jól megfér a köztársasági államformával is... Tehát nem is az államforma kérdését tekintik fontosnak? Akkor mit? Miért tartják fenn a közjogi bizonytalanságot?)

Hozzáfűzhetjük még az előbbiekhöz: Sztálin parancsával a magyar nemzetnek 1946-ban, illetve 1949-ben nem állott módjában szembefordulni, de az 1989-ben kezdődő rendszerváltoztatásunk hangadó politikusai csodára is képesek voltak: átvették önként (és nyilván gyanútlanul és boldogan) és a sztáliniba szépen beépítették azt, amit a németek büntetésből kaptak. A rendszerváltoztatás mámorában a magyar nemzet észre sem vette, hogy az alkotmánymódosítások előterjesztői tulajdonképpen semmit sem vettek figyelembe abból a gazdag közjogi hagyományból, amely a magyar alkotmányos életet évszázadokon át eredményessé tette, valamint megbecsültté itthon és irigyletté a nagyvilágban. Gondoljunk itt elsősorban a Szent Korona közjogi szerepének az „elfelejtésére”.

Azoknak, akik a „weimari alkotmányt” oly alázatossággal csempészték mindazon közjogi intézmények helyébe, amelyek szerves jogfejlődés eredményeképpen váltak részévé a magyar történelmi alkotmánynak, még az sem jutott eszükbe, hogy évszázadokon át a Szent Korona közjogi tana volt a magyar alkotmányosság legfőbb biztosítója. Folytathatnánk...

De ne folytassuk, inkább tegyük fel a következő kérdést: miképpen válhatna a jövőbeni magyar közjogának alapjává az idegen alkotmány, a sztálini és a weimari ötvöztetésével megalkotott keverék-alkotmány? Kellő nyomatékkal kell ezt a kérdést feltennünk, mert újabban olyan javaslatok is elhangzanak, hogy az idegen alkotmányt, a sztálini és a weimari alkotmány ötvöztetését jó volna ünnepélyesen átkeresztelni, majd új születési bizonyítványt állítani ki számára, mondván, hogy az 1949. évi szöveg már majdnem teljesen átalakult... Valóban átalakult, de attól idegen maradt az az „alkotmány”; olyan ötvöztetté vált, amelynek egyik összetevője sem magyar... Az az „alkotmány” bizony akármiképp kölcsönzés és nem szerves jogfejlődés eredménye, határtalan jóhiszeműségünkben és gyanútlanágunkban ne minősítsük át valódivá, azaz szentté és sérthetlenné...

Ne ragaszkodjunk hát ahhoz, ami nem a miénk, hanem ahhoz ragaszkodjunk inkább, ami nemcsak hogy a miénk, de amire méltán büszkék lehetünk.

Igy legyen. Mert a magyar nemzetnek nem kell feltétlenül éppen azt a megoldást választania, amelyik együtt jár mindannak a tagadásával, ami múltjában értékes. Ragaszkodhat a sajátosan magyar közjoghoz, a történelmi magyar alkotmányhoz, a Szent Korona tanához – semmi másra, mint önvédelmi ösztönére hallgatván, s kijelentvén, hogy ami történelme során a legveszélyesebb helyzetekben mindig megmentette, az nem megsemmisítendő, nem kicserélendő. Ez esetben a magyar jogfejlődés, jogfelfogás alapelvei alapján a jövőbeni magyar politika irányítói, illetve a magyar nemzet képviselői egyszer csak oktalannak és jogszerűtlennek fogják nyilvánítani az ezeréves magyar jog és az egész magyar történelem megtagadását, és – helyreállítva a közjogfolytonosságot a Szent Korona védelme alatt, a Szent Korona tana által érvényesülő törvénysértés jogot nem alapít elve alapján – megteremti a közjogi feltételeit a magyar nemzet megmaradásának, megerősödésének.

Utóbbi megoldás választása esetén mely időponthoz köthetik a magyarság képviselői a jogfolytonosság helyreállítását? A jogfolytonosság megszakításának napja előtti naphoz, azaz: 1944. március 18-hoz.

Értelemszerűen következik fentiekből, hogy ha a magyar nemzet nem tagadja meg azt az alapelvet, amely évszázadokon át meghatározta a magyar jogfejlődést, azt az alapelvet, mely szerint törvénysértés jogot nem alapít, akkor semmi más nem mondhatunk, mint azt, hogy Magyarország ma is a Szent Korona országa.

De ha ezt az alapelvet a magyarság képes lenne megtagadni, akkor mindent megtagadna, ami a magyar nemzet történetében magasztos volt: Szent Istvántól Deák Ferencig mindent. Az egész magyar közjogot, a történelmi magyar alkotmányt, a Szent Korona-tant, az egész magyar múltat, mindazt, ami nehéz helyzetekben a magyar nemzetet megtartotta. A múlttal együtt persze megtagadná a saját jövőjét is. Még szerencse, hogy a jogfolytonosság helyreállításának megtagadása nem jelenti azt, hogy végérvényesen megszakadt a jogfolytonosság.

Végezetül gondolkozzunk el a következőkön: miért ne vállalhatná a magyar nemzet a Szent Koronát, a Szent Korona tanát és misztériumát? Miképpen lenne képes megtagadni éppen azt, akinek a segítségével évezreden át úrrá tudott lenni megannyi súlyos drámai helyzeten? Bízunk abban, hogy nem sorvadt el még teljesen a magyar önvédelmi ösztön... Hozzuk fel még századunk legjelentősebb esztergomi érseke, Mindszenty József példáját, aki a jogfolytonosságot nemcsak a közjogban, hanem a hitéletben is helyre akarta állítani – a Regnum Marianum felvetésével.²⁰

Ne másra próbáljuk ráébreszteni az összmagyarságot, mint arra, hogy „minőségibb” életet kell élnie, azaz vissza kell térnie Istenhez, meg kell becsülnie Isten ajándékát: a Szent Koronát... És elgondolkozhatunk azon is, mit jelent, milyen következményekkel járhat annak megtagadása, akit Isten küldött...

²⁰ „A szent király felajánlását – írja Emlékirataiban Mindszenty József – történelmünkre kiható természetfölötti tényezőnek fogtam fel, azért törekedtem minden eszközzel a Regnum Marianum eszméjének felelevenítésére a nemzeti veszedelem idején. A »Mária Országá«-eszme mintegy kulcs volt a kezemben a magyar történelem hullám-hegyei és hullám-völgyei, a nemzeti nagyság és a nemzeti tragédiák megfejtéséhez.” (Mindszenty József: 1989. 186.)

Ha méltóképpen válaszolunk e kérdésekre, akkor nyilvánvalóvá válik, miért olyan fontos ma a Szent Korona megbecsültetéséért folytatott küzdelem.

* * *

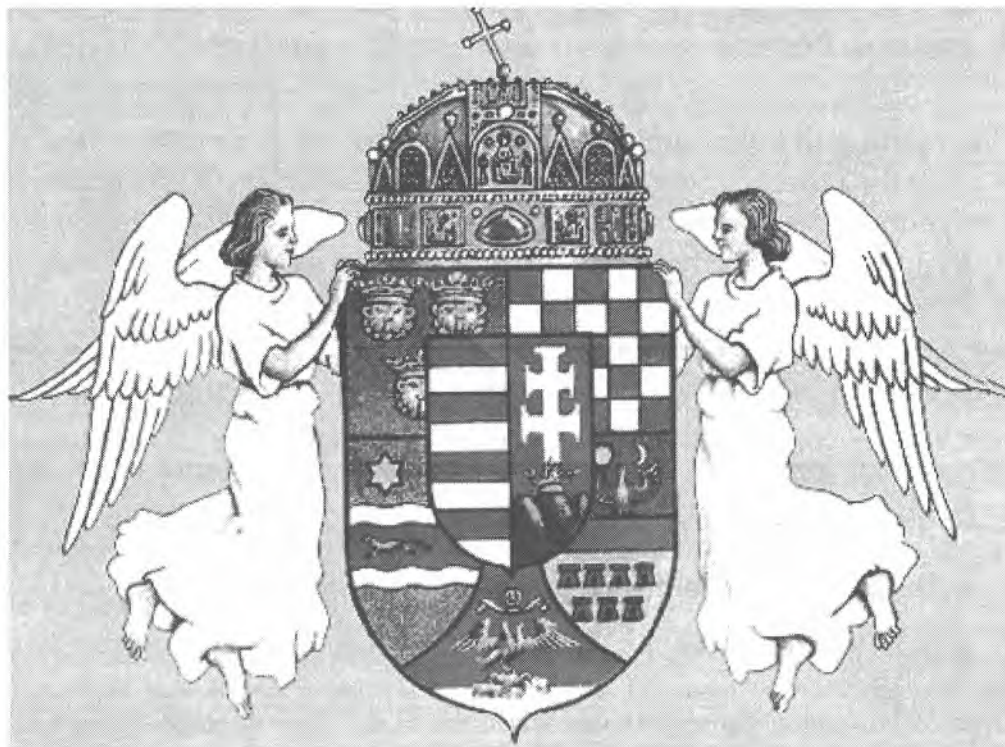
Következik az is természetesen mindabból, amit fontosnak tartottunk elmondani, hogy az *Európai Unióba való belépésről még a legelső tárgyalást is csak azután lett volna szabad elkezdeni, miután helyreállítottuk a jogfolytonosságot...*

A 2004. esztendő legidősebb kérdései a magyar nemzet számára bizony a következők:

A Szent Korona és az Európai Unió összeegyeztethető-e?... Vállalhatná-e a magyar nemzet ugyanazt, amit az angol nemzet vállal: történelmi alkotmányát és a Szent Korona tant vajon éppúgy bevihetné magával a nagy közösségbe, miképpen az angolok történelmi alkotmányukat és az angol koronaeszmét?

Az Európai Unió számára pedig a következő kérdések lehetnének időszerűek:

Miért lehetne példaértékű az Európai Unió számára, hogy a Szent Korona-tan a Kárpát-medencében harmóniát teremtett, az ellene forduló nacionalizmusok viszont diszharmóniát – Trianon után?... Miért állna érdekében még az Európai Uniónak is, hogy a magyar nemzet helyreállítsa a közjogfolytonosságot a Szent Korona védelme alatt, a Szent Korona tan által érvényesülő „törvénysértés jogot nem alapít” elve alapján?

A SZENT KORONA-TAN, A MAGYAR TÖRTÉNELMI ALKOTMÁNY ALAPTÉTELEI

A Szent Korona eszmének, a magyar történelmi alkotmánynak a több mint ezer éves fejlődés során kialakultak olyan alaptételei, amelyeket különböző korokban, különböző okmányokban írásba is foglaltak, és amelyek szellemi tartalma, lényege megváltoztathatatlanul összefonódott a magyarság és a vele együtt élni kívánó népeknek, közösségeknek életével, történelmi hivatásával. Ezeket – az eredeti szövegekhez hű mai megfogalmazásban – az Alkotmányos Jogfolytonosságot Helyreállító Nemzetgyűlés és a hozzá kapcsolódó mozgalom számára a következőkben fogalmaztuk meg. (Vastagon írjuk az alaptételt, ezt követi a magyarázat.)

1. „A történelmi alkotmány a magyarság és a vele együtt élni kívánó népek, közösségek több mint ezer éves államalkotó akaratát fejezi ki.”

A Szent Korona eszme, a magyar történelmi alkotmányosság a magyar államot több mint ezer év óta létrehozó és fenntartó nemzedékek jogtudatában végbement fejlődés eredménye, amit a mai és az utánunk következő nemzedékeknek alapvető létérdeke átvenni és továbbfejleszteni.

2. „Ha az alkotmányos rend megszakad, átmeneti helyzet áll elő. A jogfolytonosság akkor szakad meg, ha tartalmi és eljárási szempontból nem arra illetékes szervek hoznak törvényt, ha nem szabad (nem cogens, eljárás-jogi szempontból nem kifogástalan) törvénykezés folyik.”

Magyarország alkotmányos rendje 1944. március 19-én, a német megszállással megszakadt. Ez az állapot a szovjet megszállással folytatódott. A szovjet csapatok 1991. évi kivonulása után lehetőség nyílt az alkotmányosság helyreállítására, ezt azonban a hatalmát megőrző, továbbra is önző és idegen érdekeket szolgáló politikai elit mind ez ideig nem teljesítette. Eljött az ideje, hogy a nép, a társadalom iránt felelősséget érző nemzeti értelmiség kezdeményezésére és segítségével teljesítse ezt a történelmi feladatot.

3. „A történelmi alkotmány biztosítja a magyarság és a vele együtt élni kívánó népek és közösségek örök szabadságát. (Hungaria semper libera.)”

Sem a kormány, sem az Országgyűlés, sem bármilyen népszavazás nem jogosult feladni, sem csorbítani a magyarság és a vele együtt élni kívánó népek, közösségek – a mai és a jövő nemzedékek – ön-

rendelkezési jogát. Ezért alkotmányellenes és így érvénytelen a kormány által aláírt EU-csatlakozási szerződés, amely megszünteti a magyar állampolgárok önrendelkezését, alárendelve a magyar állampolgárokat az EU jogrendjének, és ezzel lényegében a nemzetközi pénzhatalom európai ügynöksége szerepét betöltő brüsszeli bürokraták diktatúrájának. Az aláírást megelőző népszavazás is – egy sor más alkotmány sértés mellett – elsősorban ezen alkotmányos alapelv megsértése miatt volt érvénytelen.

4. „Minden tulajdon forrása a Szent Korona, amely a magyarság és a vele együtt élni kívánó népek, közösségek múlt, jelen és jövőendő nemzedékeit testesíti meg. (Sacra Corona radix omnium possessionium.)”

Ennek értelmében nem vonhatók magántulajdonba a nép életének természet adta feltételei: a föld, a víz, a levegő, az energiaforrások. Hasonló a helyzet az emberi szellem alkotásaival, amelyek lényegében többezer-éves közös fejlődés gyümölcsei. Következésképpen az elmúlt 13 évben hozott, ezzel ellentétes törvények és megkötött privatizációs szerződések alkotmányellenesek és így érvénytelenek. Ezt a jog és a gazdaság szervezés területén az alkotmányos rendszerváltás révén összeülő patrióta többségű Országgyűlésnek és kormányának haladéktalanul érvényesítenie kell. Ez mindenekelőtt azt jelenti, hogy a magyar föld nem válhat a multik profitmaximáló nagybirtokaivá, hanem a földet családi gazdaságok keretében kell művelni és megőrizni az utódok számára. Ez az alkotmányos alapelv továbbá azt is jelenti, hogy a közüzemi szolgáltatásokat nem terheli majd a tőkés társaságok garantált profitja, és a közüzemi díjak összhangban lesznek a lakosság valamennyi rétege fizetőképességével. A közüzemi hálózatok fejlesztését a társadalmi érdekek és nem a multik profitérdekei fogják meghatározni.

5. „A Szent Korona erkölcsi-jogi személy, amelynek minden tagját egy és ugyanazon szabadság illeti meg. (Una et eadem libertas.)”

Ez mai jogi nyelven a törvény előtti egyenlőség elve, amelyet nemcsak deklarálni, hanem a mindennapi életben érvényesíteni is kell. Nem fordulhat elő, hogy míg egy bolti tolvajt rövid úton elítélnék és megbüntetnék, azok a bankárok, akik százmilliárdokkal károsítják meg a társadalmat, sérthetetlenek. Ez az elv továbbá azt is jelenti, hogy minden állampolgár, akár gazdag, akár szegény, igénybe vehesse az igazságügyi apparátus szolgáltatásait.

6. „A történelmi alkotmány nem szüntethető meg, nem függeszthető fel. A magyarságnak és a vele együtt élni kívánó népeknek, közösségeknek joga és kötelessége élni az ellentmondás és ellenállás jogával, ha megsérül a Szent Korona eszme, az alkotmányosság. (Jus resistendi et contradicendi.)”

Elérkezett az ideje annak, hogy éljünk e joggal és eleget tegyünk e kötelességünknek.

7. „Az alkotmányos alaptörvény, a sarkalatos törvények, minden jogszabály, a törvényhozó, végrehajtó, bírói és ellenőrző hatalom minden intézkedése meg kell, hogy feleljen a Szent Korona eszmének, a történelmi alkotmány alapelveinek. (Sub specie Sacrae Coronae.)”

Ennek a hagyományos magyar államszervezetben legfontosabb öre a kétkamarás Országgyűlés felsőháza. Míg az alsóház a területileg választott képviselők testülete, a felsőház magába foglalja a történelmi egyházak, vallási közösségek (katolikus, református, evangélikus, unitárius, zsidó) vezetőit, a kamarák, szakszervezetek, szövetségek, egyesületek, a magyarországi nemzetiségek képviselőit, a tudományos és művészeti élet nagyjait, az egyetemek vezetőit, a nemzeti emigráció legjobbjait, a határokon túli magyarság küldötteit, a Szent Korona-tanban a magyarsággal együtt élni kívánó testvérnépek és közösségek küldötteit, valamint a megyék és a főváros önkormányzatának vezetőit. A felsőház újratárgyalásra visszaküldheti az alsóháznak a társadalmi hatás kellő vizsgálata nélkül hozott, vagy a közérdeket sértő törvény-kezdeményezéseket, megvétózhatja a történelmi alkotmány alapelveivel szemben álló törvénykezdeményeket. (Egyben feleslegessé válik az ilyen funkciót sokkal tökéletlenebbül betöltő jelenlegi alkotmánybíróság.)

8. „Sem választott, sem kinevezett hatalom nem határozhatja meg sem a hatalomnak, sem a népnek a Szent Koronához való viszonyát”,

azaz: az alkotmányos alapelveket, alaptételeket. Ez következik abból, hogy a Szent Korona nem a ma élő nemzedék, hanem a mai és minden jövőendő nemzedék megtestesítője, és így alkotmányos gátja annak, hogy egy nemzedék felélje, károsítsa, vagy éppen – mint korunkban – megszüntesse az utána jövő nemzedékek tisztas, szabad életének feltételeit.

9. „Alkotmánysértéssel jog nem létesíthető.”

Ebből következően az elmúlt mintegy hetven év valamennyi alkotmánysértő törvénye és más jogszabálya semmis. Ezek közül a mai hatalom által érvényesnek tekintett jogszabályokat és az állam által kötött szerződéseket az alkotmányossági fordulat után összeülő patrióta Országgyűlésnek felül kell vizsgálnia és az alkotmányos alapelvekkel össze kell hangolnia, vagy ki kell mondania érvénytelenségüket, a kormánynak pedig meg kell tennie az ebből fakadó intézkedéseket.

Síklaky István:

A CIVILIZÁCIÓK ÖSSZECSAPÁSA – MAGYAR SZEMMEL

Mit tanulhatunk mi, magyarok, Huntingtontól?

Samuel P. Huntington
„A civilizációk összecsapása és a világrend átalakulása” c. könyve 1996-ban jelent meg először. Pillanatok alatt világszerte nagy érdeklődést keltett, és lépten-nyomon hivatkoznak rá, vitatkoznak rajta. 2002-ben, az Európa Kiadó kitűnő magyar fordításban is megjelentette. A több mint 600 oldalas könyv a következő kérdésköröket tárgyalja: a „civilizációk” fogalma; az egyetemes Civilizáció kérdése; a hatalom és a kultúra kapcsolata; az erőegyensúly eltolódása a civilizációk között; a kulturális őshonosodás a nem nyugati társadalmakban; a nyugati univerzalizmus (az egységes, egyszínű emberiségben való gondolkodás) előidézte konfliktusok; a muzulmán harciaság és a kínai magabiztosság; a törésvonal-háborúk okai és dinamikája; a Nyugat

és a civilizációk világának jövője; a népességnövekedés döntő hatása az instabilitásra és az erőegyensúlyra.

SAMUEL P. HUNTINGTON

*A civilizációk
összecsapása
és a világrend
átalakulása*

Európa

Huntington végkövetkeztetése: „Az elkövetkezendő időszakban a világ békéjét leginkább a civilizációk segítségével létrehozott nemzetközi rend háríthatja el. [7.-8. old.]” Továbbá „Sokan mutattak rá arra, hogy a világ nagy vallásai – a nyugati kereszténység, az ortodox vallás, a hinduizmus, a buddhizmus, az iszlám, a konfucianizmus, a taoizmus és a judaizmus – függetlenül attól, hogy milyen mértékben oszt-

ják meg az emberiséget, néhány kulcsfontosságú dologban azonos nézeteket vallanak. Ha az emberiség egyszer majd egy univerzális civilizáció megteremtésén fog fáradozni, akkor ezeket a közös jellemzőket kell megtalálnia és felhasználnia. Így az önmegtartóztatás és a közös közvetítés törvénye mellett, a multi-civilizációs világ békéjének harmadik feltétele a *közös jellemzők* törvénye lesz majd: minden civilizációnak meg kell keresnie azokat az értékeket, intézményeket és gyakorlatokat, melyek, vagy melyekhez hasonlóak más civilizációkban is megtalálhatók.” [552.-554. old.]

Ebben az írásban nem érintem valamennyi tárgykört, hanem – a megközelítési mód lényegén kívül – csak azokat, amelyekből, úgy gondolom, a magyarság és a vele együtt élni kívánó népek stratégiája számára fontos következtetések vonhatók le.

1. A civilizációk huntingtoni fogalma és a világ civilizáció-központú megközelítése

Egy civilizáció – első megközelítésben – vallás, társadalmi szerkezet, szokások, irodalom, intézmények, meghatározó értékek, területi, politikai haza együttese. [34. és 64. old.] Huntington több, klasszikusnak tekinthető meghatározást is idéz. Íme közülük kettő: Wallerstein szerint egy civilizáció „a világszemléletek, a szokások, a struktúrák és a (mind anyagi, mind szellemi értelemben vett) kultúrák sajátos összefüggésrendszere, mely egyfajta történelmi egésznek alkot, és amely egymás mellett él (ha nem is mindig egyidejűleg) a jelenség más változataival.” Durkheim és Mauss számára egy civilizáció „egyfajta erkölcsi közeg, mely kiterjed bizonyos számú nézetre, és minden egyes nemzeti kultúra csak egy konkrét formája az egésznek.”

Ez a fogalom nem a mi korunk találmánya. Mint Huntington írja: „A civilizációt meghatározó kulcsfontosságú kulturális elemeket klasszikus formában az athéniek fogalmazták meg, amikor biztosították a spártaiakat, hogy nem árulják el őket a perzsáknak: «Még ha akarnánk, se tehetnénk ezt, sok nyomós okból. Az első és legfontosabb az, hogy a perzsák felégették és lerombolták isteneink képmásait és hajlékait. Mindennél fontosabb kötelességünk, hogy ezért bosszút álljunk, így hát nem köthetünk szerződést azokkal, akik ezeket a rémségeket elkövették. Másodszor: a helléneket összeköti a közös eredet és a közös nyelv, közösek templomaink és áldozati szertartásaink, azonos az életmódunk: elképzelhetetlen, hogy az athéniek mindezt megtagadják.»” Huntington fontos kiemelése: „A civilizációt meghatározó összes objektív elem közül . . . a legfontosabb rendszerint a vallás, amint azt az athéniek is hangsúlyozták. Az emberiség történelmének fő civilizációit igen jelentős mértékben azonosították a világ legnagyobb vallásaival. Azok a népek, amelyek etnikailag és nyelvükben ugyan azonosak, de vallásuk különbözik, képesek egymás ellen rémtetteket elkövetni, amint megtörtént Libanonban, a volt Jugoszláviában és az indiai szubkontinensen.” [51.-52.old.]

Vannak, akik a vallást, az anyagon túli valóságban való hitet meghaladott világnézetnek, így például a Szent Korona eszme elfogadását modern emberhez méltatlan, elavult maradványnak tartják. Itt érdemes figyelmüket felhívni arra, hogy Huntington „a vallás világméretű megújulásáról” ír, és ennek néhány példáját is idé-

zi: „1944-ben a huszonöt évesnél fiatalabb oroszok 30%-a állította azt, hogy ateistából istenhívővé vált. Az aktív templomok száma Moszkva térségében az 1988-ban regisztrált 50-ről 1993-ban már 250-re emelkedett . . . Közép-Ázsián végigsöpört az iszlám feltámadás. Itt 1989-ben 160 működő mecset és 1 medresze (iszlám szeminárium) létezett; 1993 elejére viszont már körülbelül 10 000 mecset és 10 medresze működött.” [146.old.]

Huntington – könyve létjogosultságát indokolva – megállapítja: „Szükségünk van explicit vagy implicit [nyílt vagy rejtett – S.I.] modellekre, hogy képesek legyünk

1. felismerni a valóság rendszereit és általános törvényszerűségeit;
2. megérteni az ok-okozati kapcsolatokat a jelenségek között;
3. megérezni és – némi szerencsével – megjósolni a jövő fejleményeit;
4. megkülönböztetni a fontosat a lényegtelenről; és
5. megállapítani, milyen utat kell követnünk, hogy elérjük céljainkat.” [29.old.]

Amikor a hidegháború véget ért, különféle világpolitikai térképek vagy paradigmák születtek:

- a) Egyetlen világ: eufória és harmónia (Fukuyama: Vége a történelemnek).
- b) Két világ: mi és ők.
- c) Kb. 184 állam. Az államok az elsődleges, sőt egyetlen fontos szereplők a világpolitika színterén.
- d) Teljes káosz. [30.-39.old.]

E négy paradigma mindegyike megközelíti a valóságot, azonban mindegyiknél jobban közelíti meg a civilizáció-központú szemlélet.

Huntington szerint korunk meghatározó jelentőségű civilizációi a következők: nyugati, latin-amerikai, (fekete-)afrikai, iszlám, kínai, hindu, ortodox, buddhista, japán. A civilizáció-központú paradigma fő állításai a felsorolt négy világkép-változat tükrében:

- „ad a) Az egységesülés erői valóban működnek a világban, és pontosan ezek gerjesztik a kulturális elkülönülés és a civilizációs öntudat ellenerőit;
- ad b) a világ bizonyos értelemben valóban két részre osztható, de a lényegi különbség a Nyugat mind ez ideig domináns civilizációja és az összes többi civilizáció között áll fenn, amelyeknek viszont kevés közös vonásuk van, ha bírunk egyáltalán ilyenekkel, röviden: a világ nyugati «egy»-re és a nem nyugati «sok»-ra tagolódik;
- ad c) a világpolitikai események legfontosabb szereplői jelenleg a nemzet-államok, és a jövőben is azok maradnak, de érdekeiket, társulásaikat és konfliktusaikat egyre inkább kulturális és civilizációs tényezők alakítják;
- ad d) a világ valóban anarchisztikus, bővelkedik törzsi és nemzetiségi konfliktusokban, de a stabilitást leginkább fenyegető konfliktusok a különböző civilizációkhoz tartozó államok vagy államcsoportok konfliktusai.” [41.old.]

Állításait Huntington az elmúlt 100-150 év világtörténelméből vett lenyűgözően gazdag tényanyaggal támasztja alá.

2. A magyarság egyik „civilizációs családja” – a nyugati civilizáció

Huntington Magyarországot a nyugati civilizáció körébe sorolja.

Ha azonban összehasonlítjuk a Nyugat és Magyarország civilizációs meghatározóit – a számos egybeesés mellett – fontos különbségek is adódnak. Ugyanakkor fontos közös vonások vannak Magyarország és a keleti civilizációk jellemzői között.

A továbbiakban – Huntingtonra támaszkodva – kifejtjük ezt az állítást, majd megpróbálunk ebből néhány, a magyarság történelmi stratégiája számára hasznosítható következtetést levonni.

A nyugati civilizáció fő ismérvei Huntington szerint: vallás, nyelv, az állam és az egyház szétválasztása, jogállamiság, társadalmi pluralizmus, képviseleti testületek, individualizmus. A nyugati civilizáció történelmi jelenségei: a római katolicizmus, a feudalizmus, a reneszánsz, a reformáció, a területi terjeszkedések és a gyarmatosítás, a felvilágosodás, a nemzetállamok kialakulása. [223.old.]

Hogyan jellemzi Huntington a Nyugat történelmi szerepét, és helyét az átalakulóban lévő világban?

„A civilizációk közül egyedül a Nyugat az – írja -, melynek már korábban is nagy, időnként katasztrofális hatása volt más civilizációkra... Ahogy más civilizációk relatív hatalma növekszik, úgy halványul a nyugati kultúra vonzása, és a nem-nyugati népek egyre nagyobb önbizalommal és elkötelezettséggel tekintenek saját kultúrájukra. A Nyugat és a többiek viszonyának központi problémája azokban a nyugati – főleg amerikai – erőfeszítésekben rejlik, melyek disszonáns módon igyekeznek pártolni egy univerzális [egységes világ-civilizációvá váló – S.I.] nyugati kultúrát, miközben ebbéli képességei egyre korlátozottabbak.

A kommunizmus összeomlása megerősítette a Nyugatban azt a nézetet, hogy demokratikus liberális ideológiája győzedelmeskedett és ezáltal egyetemesen érvényessé vált – ami elmélyítette ezt a disszonanciát.

A Nyugat, különösen az Egyesült Államok, mely mindig is missziót teljesítő országgént tekintett önmagára, úgy hiszi, hogy a nem-nyugati népeknek el kellene kötelezniük magukat a demokrácia, a szabad piac, a korlátozott hatalmú kormány, az emberi jogok, az individualizmus, a törvények nyugati értékei mellett, és saját intézményeikben is ezeket az értékeket kellene megvalósítaniuk.

Más civilizációk kisebbségei ugyan üdvözlik és számon kérik ezeket az értékeket, de a nem-nyugati kultúrák uralkodó nézetei hol szkeptikusak, hol pedig ellenségesek velük kapcsolatban. Ami univerzalizmusként tűnik fel a Nyugatnak, az imperializmus a többiek szemében.” [299.-300.old.] „A nem-nyugatiak általában nem haboznak rámutatni a nyugati elvek és a nyugati gyakorlat között húzódó szakadékra.

A képmutatás, a kettős mérce alkalmazása képviseli azt az árat, amit az univerzalizmus magasztosságáért fizetni kell. A demokrácia valóban pártolandó [hirdeti

a Nyugat – S.I.], de nem akkor, ha iszlám fundamentalistákat segít hatalomra. Irán és Irak ne fegyverkezzen, de Izraelnek ugyanezt, persze, szabad. A szabadkereskedelem a gazdasági növekedés elixirje, de nem a mezőgazdaság esetében. Az emberi jogok problémákat okoznak Kínában; Szaud Arábiában ugyanakkor minden rendben van. Az olajban gazdag Kuvait elleni agresszió túrhetetlen, de az olajban szegény Bosznia elleni, persze, nem. A kettős mérce gyakorlati alkalmazása elkerülhetetlen ár az egyetemes elvek hirdetéséért cserében.” [301.old.] „Egy, a nem-nyugati népek között végzett közvélemény-kutatás során az IMF [Nemzetközi Valutaalap – S.I.] biztonnyal elnyerné a pénzügyminiszterek és pár más személy támogatását, de ... a tömeg Georgij Arbatovval értene egyet, aki szerint az IMF tisztviselők „újbolsevikok, akik szeretik kisajátítani mások pénzét, gazdasági és politikai viselkedés-formáik nem demokratikusak, idegen szabályokat kényszerítenek a népekre, és elfojtják a gazdasági szabadságot.” [300.-301.old.]

„Politikai függetlenségüket megszerezve a nem-nyugati államok szeretnének megszabadulni a nyugati gazdasági, katonai és kulturális uralom alól. A kelet-ázsiai társadalmak útban vannak afelé, hogy gazdaságilag egyenértékűek legyenek a Nyugattal. Ázsiai és iszlám államok egyaránt keresik a módját annak, hogy a Nyugat katonai erejét rövid úton ellensúlyozni tudják. A nyugati civilizáció egyetemességre törekvése, viszonylag hanyatló ereje és más civilizációk egyre növekvő kulturális törekvései biztosítják, hogy a Nyugat és a többiek viszonya a jövőben korántse legyen zökkenőmentes.” [301.old.]

Huntington statisztikai adatok sorával támasztja alá a Nyugat viszonylagos hanyatlására vonatkozó állítását. „Összegezve – írja -, egészében véve a Nyugat ma-rad a legerősebb civilizáció a 21. század első évtizedeiben is. Ezen túl valószínűleg továbbra is jelentős fölényrel bír majd a tudományos tehetségek, a kutatási és fejlesztési kapacitás, és a – polgári valamint katonai – technikai innováció terén. A többi erőforrás fölötti ellenőrzés azonban egyre inkább megoszlik a nem-nyugati civilizációk mag-államai és vezető országai között. A Nyugat fennhatósága e források fölött az 1920-as években tetőzött, és az óta rendszertelenül, ám jelentősen csökken. A 2020-as években – száz évvel az említett tetőzés után -, a Nyugat feltehetően a világ területének mintegy 24%-át fogja ellenőrizni (a 49%-os csúcsponthoz képest), a világ össznépességének 10%-át mondhatja majd magáénak (az egykori 48%-hoz képest), a világ társadalmilag mobilizálódott népességének talán 15-20%-át tömöríti, a világ gazdasági termeléséből kb. 30%-kal fog részesedni (a mintegy 70%-os csúcshoz képest), az ipari termelésből talán 25%-kal (a 84%-os csúcshoz képest), és a világ katonai személyi állományának kevesebb, mint 10%-a fog szolgálni hadseregeiben (a korábbi 45%-hoz képest).” [135.-136.old.]

„A gazdasági és demográfiai kérdéseknél sokkal jelentősebb problémát jelent a Nyugat erkölcsi hanyatlása, kulturális öngyilkossága és politikai megosztottsága. Az erkölcsi hanyatlás gyakran emlegetett jelei a következők:

1. elharapózik az antiszociális viselkedés: nő a bűnözés, a kábítószerfogyasztás és az erőszak;

2. a család mint modell elveszti vonzerejét; növekszik a válások, a házasságon kívül született gyermekek száma, megnő a fiatalok terhessége és a gyermeküket egyedül nevelők aránya;
3. csökken az önkéntes szervezetekben való tagság, és a tagság iránti bizalom, vagyis hanyatlásnak indul a «társadalmi tőke» - legalábbis ami az Egyesült Államokat illeti;
4. általánosan gyengül a «munkamorál», s előtérbe kerül az egyéni élvezet kultusza;
5. csökken a tanulás és a szellemi tevékenység iránti hajlandóság – az Egyesült Államokban ez különösen az alacsonyabb iskolázottságú embereknel figyelhető meg.” [524.-525.old.]

A Nyugat történelmi szerepét illetően – mint láttuk – Huntington megállapítja, hogy „a civilizációk közül egyedül a Nyugat az, melynek már korábban is nagy, időnként katasztrofális hatása volt más civilizációkra.” [300.old.] Továbbá „A Nyugat és a többiek viszonyának központi problémája azokban a nyugati – főleg amerikai – erőfeszítésekben rejlik, melyek disszonáns módon igyekeznek pártolni egy univerzális nyugati kultúrát . . .” [299.old.] Ennek az „univerzalizmusnak” van egy fontos aspektusa, amire Huntington csak érintőleg utal, amikor ezt írja: „Ami univerzalizmusként tűnik fel a Nyugatnak, az imperializmus a többiek szemében.” [300.old.]

Ezt a szálát Huntington nem fejt tovább, bizonyára azért, mert a civilizációközpontú világkép szempontjából nem tartja meghatározónak. Ha megtenné, kiderülne, hogy a következő megállapítása nem teljesen pontos: „A világpolitikai események legfontosabb szereplői jelenleg a nemzetállamok, és a jövőben is azok maradnak . . .” [41.old.] Ez helytálló lehet a nem-nyugati civilizációk esetében, de – egy kb. 300 éve megindult folyamat következtében – a nyugati civilizációra egyre kevésbé érvényes.

Megjelent ugyanis a történelem színpadán – Drábik János kifejezésével élve – a „háttérhatalom”, az óriási magánvagyonok fölött rendelkezők maroknyi csoportja, amely szervezeten és tervszerűen, nagymértékben befolyásolja a világtörténelmet.

Az e csoporthoz tartozók ugyanis nem kötődnek nemzetállamokhoz, a nemzetállamok fölött állnak, bár Huntington elemzése alapján megállapíthatjuk, hogy a csoport egészében a nyugati civilizáció része. Az az „univerzalizmusra való törekvés”, amiről Huntington könyvében olvasunk, lényegében tehát azonos, de legalábbis nagymértékben átfed e háttérhatalmi csoportnak azon törekvésével, hogy egységes, a pénzhatalomnak alávetett világállamot hozzon léte. Ennek modelljét szépirodalmi formában Orwell „1984” c. könyvéből ismerjük. (A háttérhatalom eddigi történetére és intézményi szervezetére vonatkozóan lásd Drábik János „Uzsoracivilizáció” c. könyvét. Kiadta: a Gold Book Kft. 2002. E könyv egyik fontos szakirodalmi forrása annak a Quigly-nek a munkássága, aki Huntington számára is forrásul szolgált. Lásd a 12. fejezet 4. jegyzetét.)

3. A magyarság másik „civilizációs családja” – az ázsiai, konfuciánus jellegű civilizációk

A nyugati civilizáció és az ázsiai civilizációk közti határ azon a vonalon húzódik, „mely századok óta elválasztja a nyugati kereszténységet a muzulmán és ortodox népektől.

E vonal történeti előzményei a Római Birodalom 4. századi szétesése, illetve a Német-Római Birodalomnak a 10. században történt megalapítása közötti időzónában keresendők. Legalább öt-száz éve itt húzódik a határ. Északról indul, végigfut azon a területen, ami ma Finnországot Oroszországtól és Oroszországot a balti államoktól (Észtország, Lettország, Litvánia) elválasztja; átmegy Belorusszia nyugati területein, Ukrajnán, elválasztva a görög-katolikus nyugati részeket az ortodox keletiektől, áthalad Románia azon részein, ahol a katolikus magyar lakosságú Erdély helyezkedik el, végigmegy a hajdani Jugoszlávián, melyet azon a ponton vág ketté, ahol Szlovénia és Horvátország határolja a többi köztársaságot. A Balkánon ez a vonal természetesen egybeesik az osztrák-magyar birodalom és az Ottomán Birodalom közötti történelmi határvonallal. (Lásd a térképet.) Ez Európa kulturális határvonala, mely a hidegháborút követő világban Európa és a Nyugat politikai és gazdasági határaként is működik.” [257.-259.old.]

Magyarország tehát miután számos évszázadon keresztül, Árpádig egyértelműen „ázsiai civilizációs családhoz” tartozott, a nyugati és az ázsiai civilizációk közti éles határvonal kialakulásával a nyugati civilizáció és az ázsiai civilizációk határára került, és – mint majd igyekszünk kimutatni – a magyarság és a vele együtt élni kívánó népek (Magyarország Szent Koronája népei) egy olyan sajátos civilizációt alakítottak ki, amely mind a nyugati civilizáció, mind a nagyrészt a konfucianizmus által meghatározott ázsiai civilizációk fontos vonásait hordozza.

Az előbbieken áttekintettük – Huntington szemével – a nyugati civilizációt, most tegyük meg ugyanezt a konfucianizmus által meghatározott ázsiai civilizációkkal. Ebbe a „civilizációs családba” tartoznak Kína, Japán, Honkong (azóta visszatért

Kínához), Tajvan (amelyet Kína a maga részének tekint), Korea, Szingapur, Malajzia, Thaiföld, Vietnam, Mongólia. Ha eltekintünk Mongóliától és Észak-Koreától, és hozzávesszük ezen országokhoz az iszlám civilizációhoz tartozó Indonéziát, megkapjuk azt a kelet-ázsiai területet, amelyről Huntington a következőket állapítja meg: „A 20. század második felének egyik legjelentősebb világméretű eseménye a kelet-ázsiai gazdasági fejlődés volt. A folyamat az ötvenes években kezdődött Japánban, és egy ideig úgy hitték, hogy ez az ország lesz a ritka kivétel, vagyis az a nem-nyugati állam, amely sikeresen hajtja végre a modernizálást és válik gazdaságilag fejletté. A gazdasági fejlődés folyamata azonban kiterjedt a «négy kistigrisre» (Honkong, Tajvan, Dél-Korea és Szingapur), majd pedig Kínára, Malajziára, Thaiföldre és Indonéziára – az utóbbi időkben pedig egyre inkább jelentkezik a Fülöp-szigeteken, Indiában és Vietnámban is. Ezek az országok gyakran egy évtizeden át, vagy akár ennél is hosszabb ideig tudtak 8-10%-os, sőt még nagyobb átlagos éves növekedést fenntartani... Vagyis a kivétel többé már nem Japán, hanem egyre inkább egész Ázsia...

Az a koncepció, mely a jólétet a Nyugattal, az alulfejlettséget pedig a nem-Nyugattal azonosítja, nem fogja túlélni a 20. századot. Az átalakulás tempója gyors...

Míg a kilencvenes években Ázsia a második, valamint a harmadik legnagyobb gazdaságot mondhatta magáénak, valószínű, hogy 2020-ra az öt legnagyobb gazdaság közül négygel, a tíz legnagyobb közül héttel Ázsia fog rendelkezni. Elképzelhető, hogy erre az időre a gazdasági össztermék több mint 40%-át ázsiai társadalmakban állítják majd elő. A versenyképes gazdaságok legnagyobb része is valószínűleg ázsiai lesz... A sikeres gazdasági fejlődés önbizalmat szül, és öntudatossághoz vezet azoknál, akik létrehozták és részesülnek belőle. A hatalomhoz hasonlóan a jólét az erény feltételezett bizonyítéka, az erkölcsi és kulturális fensőbbség záloga... 1993-ban Tommy Koh nagykövet megjegyezte, hogy «kulturális forradalom söpört végig» Ázsián, amelynek része a «növekvő önbizalom», ami azt jelenti, hogy egyre nagyobb hangsúlyt kapnak a sajátos kulturális indítások, azok, amelyek az egyes ázsiai országokat jellemzik, és azok a közös vonások is, amelyek megkülönböztetik az ázsiai kultúrákat a nyugatitól...

Így kerül előtérbe a kínai kulturális konfucianizmus, amiről 1994-ben egy honkongi vezető ekként beszélt: «Mi, kínaiak, nacionalistáknak érezzük magunkat, ... kínaiak vagyunk, és büszkéek vagyunk rá.» A kilencvenes évek elején magában Kínában is kialakult «az a tömeges vágy, hogy az emberek visszatérjenek mindahhoz, ami igazán kínai, és ami ugyanakkor nemritkán patriarchális, primitív és tekintélyelvű. Ebben a történelmileg visszatérő gondolatban a demokrácia – akárcsak a leninizmus – diszkreditálódik, újabb idegenszerű teherré válik.»

A 20. század elején a kínai értelmiségiek ... a kínai visszamaradottság forrásaként határozták meg a konfucianizmust. A nyolcvanas években a kínai kormány azal igyekezett elősegíteni a konfucianizmus iránti érdeklődést, hogy azt a kínai kultúra «fősodraként» határozta meg. A konfucianizmusért természetesen az a Li Kuan-ju is rajongott, aki Szingapur sikerének forrását látta benne, és aki időközben a világ szemében a konfuciánus értékek legfőbb hirdetőjévé vált. A kilencvenes években a tajvani kormány «a konfuciánus gondolat örököseként» hirdette magát, és Li Teng-huj elnök Tajvan demokratizálódási folyamatának gyökereit a kínai «kulturális örökségben» kereste, amelyet Kao Jao-ig (i.e.21. század), Konfuciuszig (i.e.5. század) és Menciuszig (i.e.3. század) vezetett vissza... A nyolcvanas években a sikeres japán

gazdasági fejlődés fényében látványosan kidomborodtak az amerikai gazdaság és az amerikai társadalmi rendszer hibái és «hanyatlása»; a japánok ekkor egyre inkább kiábrándultak a nyugati modellekből, egyre magabiztosabban hirdették, hogy sikerük kulcsa saját kultúrájukban keresendő.” [158.-165.old.]

A nem-nyugati civilizációk jelenlegi fejlődési szakaszának fontos jelensége az, amit Huntington – Ronald Dore nyomán – „*második generációs őshonosodási jelenségnek*” nevez. „Mind az egykori nyugati gyarmatokon, mind pedig a független országokban – például Kínában és Japánban – az első «modernizáló» vagy «függetlenedés utáni» nemzedék gyakran szerezte képesítését külföldi (nyugati) egyetemeken, kozmopolita (nyugati) nyelveken. . . . A jóval nagyobb második generáció zöme ezzel szemben otthon szerzi meg képesítését ... és az oktatás nyelve mindinkább helyi, semmint a gyarmati nyelv. Ezek az egyetemek «jóval felszínesebb kapcsolatot teremtenek a nagyvárosi világ kultúrájával», «a tudás pedig fordítások révén őshonosodik ... » miközben a nyugati befolyás visszaszorul, a fiatal feltörekvő vezetők már nem folyamodhatnak többé a Nyugathoz erőért és jóléért. A siker eszközeit saját társadalmukon belül kell megtalálniuk, ezért alkalmazkodniuk kell értékeihez és kultúrájához. Az őshonosodás folyamatának nem feltétlenül kell kívánnia a második generációt. A rátermett, érzékeny és alkalmazkodó első generációs vezetők maguk is őshonosodnak. Hogy csak három nevezetes esetet említsünk: Mohammad Ali Jinnah, Harry Lee és Solomon Bandaranaike. Ők sorrendben Oxford, Cambridge és a Lincoln's Inn kitűnő hallgatói voltak, remek ügyvédek, és társadalmuk elitjének erősen elnyugatiasodott tagjai. Jinnah elkötelezett marxista volt. Lee egy brit miniszter szavaival «a legkiválóbb, megveszekedett angol Szueztől keletre». Bandaranaike keresztény nevelésben részesült. Ám ahhoz, hogy nemzetüket a függetlenségig, sőt azon túlra vezessék, őshonosodniuk kellett. Visszatértek őseik kultúrájához, és közben időnként identitást, nevet és meggyőződést változtattak. M.A.Jinnah angol ügyvéd Pakisztánban Qaid-i-Azam néven, a korábbi Harry Lee pedig Li Kuan-ju lett. A marxista Jinnah a pakisztáni állam alapjának számító iszlám buzgó hirdetőjévé vált. Az «angol» Lee már megtanulta a mandarin nyelvet, és Li-ként a konfucianizmus értő hívévé vált. A keresztény Bandaranaike áttért a buddhizmusra, és a szingaléz nacionalizmus felé fordult. A nyolcvanas és kilencvenes években az őshonosodás az egész nem-nyugati világban általánossá vált... A hatvanas-hetvenes években a fejlődő országok nyugatias és Nyugat-párti kormányait puccsok és forradalmak fenyegették; a nyolcvanas-kilencvenes években az a fokozódó veszély fenyegeti őket, hogy választások útján távolítják el őket a hatalomból. A demokratizálódás ütközik a nyugatosodással, és a demokrácia lényegéből fakadóan lokalizáló, nem pedig kozmopolizáló folyamat. A nem-nyugati társadalmakban a politikusok nem azzal nyerik meg a választásokat, hogy kinyilvánítják, mennyire nyugatiak. A választási verseny inkább arra ösztönzi őket, hogy megtalálják azt, ami meggyőződésük szerint a választók fülének a legkedvesebben cseng, és ezek általában etnikai, nacionalista és vallási természetű szölamok.” [139.-142.old.]

„Az őshonosodás és a vallásos érzelmek újjáéledése világméretű jelenség. A leginkább talán mégis abban a nyugati világgal szembeni kulturális öntudatban és azokban a felé irányuló kihívásban nyilvánulnak meg, melyek Ázsiából és az iszlám

világból erednek – ezek váltak a 20. század utolsó negyedének dinamikus civilizációivá... Az ázsiai kihívás érzékelhető az összes kelet-ázsiai civilizációban – legyen az kínai, japán, buddhista vagy muzulmán, - amelyek hangsúlyozzák a Nyugattól való különbözőségüket, valamint időnként azokat a közös vonásokat is, melyek valamennyiben megtalálhatók, s melyeket gyakran a konfucianizmussal azonosítanak. Az ázsiaiak és a muzulmánok egyaránt azt emelik ki, hogy az ő kultúrájuk magasabb rendű, mint a nyugati." [157.old.]

Mi is hát az a konfucianizmus, amely Huntington elemzése és – úgy tűnik – a kelet-ázsiai társadalmak tudata szerint is ilyen szoros kapcsolatban van az utóbbi évtizedek történelmi jelentőségű kelet-ázsiai gazdasági fellendülésével, és megóvják őket attól, hogy náluk is uralkodóvá válják a Nyugaton tapasztalható erkölcsi hanyatlás?

Az egyik fontos jellemvonást Li Kuan-ju, a már többször idézett maláj miniszterelnök a következőképpen fogalmazza meg: „A kelet-ázsiai kultúra értékei – mint például a csoportérdek elsőbbbsége az egyéni érdekekkel szemben – elősegítik a gyors fejlődéshez szükséges összefogást.” Majd „A japánok és koreaiak munkaerkölcs – amelynek összetevői a fegyelem, a lojalitás és a szorgalom – motiváló erőként működött az adott országok gazdasági és társadalmi fejlődésében. E munkaerkölcs forrása az a filozófia, amely szerint a csoport és az ország mindig jóval fontosabb, mint az egyén.” Huntington idéz egy kínai másként-gondolkodót, aki szerint az egyik legfőbb kelet-ázsiai azonosság „a konfucianizmus értékrendszere, mely a történelem folyamán fennmaradt, és amelyet a régió több állama is vezérelvének tart. Különösen azon vonásai, melyek takarékosagra, a családra, a munkára és a fegyelemre irányulnak. Hasonlóan fontos vonás, hogy egyformán elutasítják az individualizmust, és lényegében mindenütt a «puha» tekintélyelvűség vagy a demokrácia nagyon korlátozott formái uralkodnak.” [167.-168.old.]

Fontos megállapítás, amelyet Mahathir szingapuri miniszterelnök tett az európai államfők előtt 1996-ban: „Az ázsiai értékek egyetemes értékek, az európai értékek európai értékek.” Ezzel nem kevesebbet jelentett ki, mint azt, hogy az ázsiai értékek megfelelnek a természetjognak, azaz a kozmikus (isteni) világrend emberiségre vonatkozó törvényeinek, míg az európai értékek nem, vagy csak részlegesen. E felsőfokú értékelés jogosultságával szemben Huntington a következők szerint fejezi ki kételkedését: „A kelet-ázsiaiak szemében a gazdasági prosperitás az erkölcsi felsőbbrendűség bizonyítéka. Ha egyszer India felváltaná Kelet-Ázsiát, és a világ gazdaságilag leggyorsabban fejlődő területévé válnék, akkor a világnak fel kellene készülnie a hindu kultúra felsőbbrendűségét hirdető himnuszokra. Ezek arról szólnának, hogy tulajdonképpen a kasztrendszer volt a gazdasági fejlődés igazi motorja...” [168.-170.old.] Azt mindenesetre el kell ismernünk, hogy a konfucianizmusnak a közösséget előtérbe helyező értékrendje sokkal közelebb áll az Evangélium általános szeretet-parancsához, mint a nyugati civilizációban mintegy háromszáz éve egyre inkább uralkodóvá váló szélsőséges individualizmus, egyszerűbb szóval: önzés.

Jó példája a közös kelet-ázsiai értékek alapján végbement társadalmi megújulásnak Szingapúr. (Lásd az 1. függelék.)

A konfucianizmus – vagy mondjuk így: a kelet-ázsiai értékrend – itt idézett ismertetéséhez egy kiegészítés kívánczik. Azt olvastuk, hogy a kelet-ázsiaiak számára „... a demokrácia – akárcsak a leninizmus – diszkreditálódott, újabb idegenszerű teherré válik.” [163.old.] Majd „... fontos vonás, hogy ... lényegében mindenütt »puha« tekintélyelvűség, vagy a demokrácia nagyon korlátozott formái uralkodnak.” [168.old.] Ezek a megfogalmazások félreérthetők, úgy is értelmezhetők, hogy a konfuciánus (kelet-ázsiai) értékrend nem a vezetettekkel egyetértésben és javukra kormányzó közhatalmi rendszereket (a természetjog-alapú közhatalmi rendszereket – röviden: a természetes közhatalmat) pártolja. Ez nyilvánvalóan nem így van. Amikor ezekben a civilizációkban a „demokrácia” elutasításával találkozunk, nem a népuralomnak (hiszen ez a „demokrácia” szó szerinti jelentése) valamilyen eszményi rendszerére kell gondolnunk, hanem a Nyugat országaiban ténylegesen működő közhatalmi rendszerekre. Ezek nagyon alkalmasak arra, hogy a felszínes szemlélő számára a népuralom látszatát keltsék, valójában pedig a háttérhatalom tényleges uralmát szolgálják. Ennek technikája vázlatosan a következő:

Gyakorlatilag minden felnőtt állampolgár – általában négyévenkénti - szavazásával részt vesz a közhatalmi szereplők kiválasztásában, illetve – a formális jog szerint – választható is ilyen szerepre. A folyamat szervezői a *politikai pártok*. Gyakorlatilag ezek vezetősége jelöli ki azokat, akik közül a közhatalmi szereplők választhatók, és terjeszt programokat, jelszavakat a választók elé, majd a megválasztottaknak a pártfegyelem alapján esetről-esetre megszabja, hogyan „döntsenek”. Az állampolgároknak négy éven keresztül gyakorlatilag nincs lehetőségük a megválasztottak ellenőrzésére, számon kérésére, visszahívására. Jellemzi ezt az olykor nyíltan is hangoztatott tétel, hogy „más a választási program és más a kormányprogram”. E technika lényegét már Rousseau is világosan látta. Sokat idézett megállapítása: „Az angol nép szabadnak gondolja magát, de erősen téved; csak a parlamenti képviselők megválasztásának idején szabad: mihelyt megválasztotta őket, ismét szolgánép és semmit sem számít.”

A háttérhatalomnak két fő eszköze van érdekei érvényesítésére. Az egyik a rendelkezése alatt álló tömegtájékoztató és a vele egybefonódó tömegszórakoztatás (televízió, mozi, újság, rádió) révén nagymértékben meghatározza, hogy a választók kikre szavaznak. A másikat: A pártoknak sok pénzre van szükségük működési költségeikre, reklámra, a „megélhetési politikusoknak” való juttatásokra; e költségek fedezetét – különböző úton-módon – a háttérhatalomtól kapják. Ennek fejében gondoskodnak róla, hogy a „közhatalmi döntések” lényegében egybeeszenek a háttérhatalom döntéseivel. Ha „homok kerül a fogaskerek közé”, akkor jön a puccs, a katonai diktatúra, a politikai gyilkosság, aminek révén a „rend” helyreáll, és vissza lehet térni a szokásos „demokratikus” technikákhoz.

Ennek az írásnak nem feladata, hogy ennek az egyszerűen „demokráciának” nevezett, pontosabban „észak-atlanti parlamentarizmusnak” nevezendő rendszer helyébe olyan más rendszerekre tegyen javaslatot, amelyektől várható, hogy sokkal nagyobb mértékben megfelelnek a természetjogi követelményeknek, azaz a vezetettekkel egyetértésben és javukra működő közhatalmat valósítanak meg. Az ilyen rendszerek szabályai és intézményei nyilván nagymértékben függnének attól, hogy milyen szokású, hagyományú, értékrendű, kultúrájú stb. társadalomban, röviden: milyen civilizá-

cióban kell, hogy működjenek. Bizonyára súlyos tévedés volna valamennyi civilizáció számára közös, egységes közhatalmi berendezkedéstől várni a természetjogi követelmények jó hatásfokú érvényesítését.

4. Nemzeti civilizációnk sajátossága: a Szent Korona-tan

Évtizedekkel ezelőtt olvastam egy példabeszédet egy pókról. Ez a pók fonalán leereszkedett egy faágról a bokrok szintjére, és ott egy csodálatos, nagy, szabályos hálót szőtt. A háló kitűnően működött, egyre-másra akadtak bele a legyek. Idők múlásával egyszer, amikor a pók büszkén körülnézett gyönyörű hálóján, megakadt a szeme egy a szimmetriát rontó, fölfelé vezető szálon. „Minek ez?” – mondta, és elvágta a szálát. A csodálatos háló azonnal összeomlott. Ez volt az a szál, amelyen hajdan leereszkedett. Megfeledkezett arról, hogy egész hálója a fölfelé vezető szálon függ.

Huntington könyvében olvastuk: „A civilizációt meghatározó összes objektív elem közül ... a legfontosabb rendszerint a vallás ...” [51.old.] Ha ezt elfogadjuk, kézenfekvő, hogy a nyugati és az ázsiai civilizációk talán legfontosabb különbsége az, hogy míg a nyugati civilizáció egyik fő ismérve „a spirituális és a világi tekintély különválasztása” [102.old.], vagy másként „az állam és az egyház szétválasztása” [223.old.] – vagy úgy is mondhatjuk: megfélelkezés a felfelé vezető szálról -, az ázsiai civilizációk világszemléletében ez a szál középponti helyet foglal el. Ennek megfelelően a modern nyugati civilizáció számára az egyén abszolút szuverén, a törvény az, amiben a szuverén egyének megegyeznek („demokrácia”), vagy a közösséget maga alá rendelő központi hatalom akarata a törvény (abszolutizmus, diktatúra).

Az ún. „emberi jogok” azért kötelezőek, mert érvényesítésükben a „szerződő felek” megegyeztek, vagy mert érvényesülésüket a nagyhatalmak (az ENSZ Biztonsági Tanácsa), vagy éppenséggel egy nagyhatalom (az Egyesült Államok) kikényszerítheti. Ékes bizonyossága e felfogásnak, hogy az Európai Unió számára kidolgozott alkotmánytervezet bevezetőjébe a kemény viták ellenére sem került bele a „felfelé vezető szálra” való utalás. Ez a Magyarországon hivatalosan alkotmánynak tekintett törvényre is jellemző, de szögesen szemben áll nemcsak a konfucianizmussal jellemezhető kelet-ázsiai civilizációkkal, hanem a történelmi magyar alkotmánnyal is, a több mint ezer éve a magyarság együttélésében érvényesült elvekkel, amelyek mintegy hatszáz éve a Szent Korona eszméjévé formálódtak. (E témánál Kocsis István „Magyarország Szent Koronája” c. könyvére /Püski, 2001./ támaszkodom.)

Kiindulópontként meg kell ismerkednünk a szakrális király – általánosítva: a szakralitásnak alávetett közhatalom – eszméjével, mivel Magyarország Szent Koronája a szakrális király – a közhatalom felett álló szakralitás – funkcióját tölti be. „A szakrális fejedelem Híd a földi és az égi világ között. Ő az, aki képes méltóképpen fenntartani a kapcsolatot az Égi Világgal.” [Kocsis, 110.old.] „A közhatalom fölött álló szakralitás” azt jelenti, hogy a közhatalom nem tehet meg bármit, még akkor sem, ha erre a választók többsége felhatalmazza, mert nem hághatja át a kozmikus törvényeket, amelyeknek az emberiségre vonatkozó része a természetjog, az abszolút, minden emberi döntés fölött álló törvény – a magyar történelmi valóságban: a Szent Korona-

tan. A mai újságolvasó számára úgy is kifejezhetjük magunkat, hogy míg a szakralitást el nem ismerő közhatalom jellemző tétele: „*Erkölcstelen, de jogszerű*”, a szakralitásnak alávetett közhatalomban érvényes tétel: „*Csak az lehet jogszerű, ami erkölcsös*”.

Miről ismerhető fel a szakrális király – általánosítva – a szakrális közhatalom? Kocsis Istvánt idézem: „A valódi szakrális király helyzetével nem próbál visszaélni, és mindenki tudja, hogy nem próbál vele visszaélni... [A szakrális királyság korában] a hűséget akkor még nem a félelem határozta meg, hanem annak megtapasztalása, hogy a szakrális király valóban Isten akaratát képviseli.” [Lásd könyve 126. oldalán.] Így megvalósul a természetjogi követelmény: *a vezetettekkel egyetértésben és javukra működő közhatalom.*

A modern kor sok nagy magyar politikusában elevenen élt a Szent Korona eszme. Itt csak Széchenyi Istvánra hivatkozunk, akiről Kocsis István a következőket írja: „Széchenyi tudja, mi a valódi hűség, ki tekinthető valódi hűségesnek, és semmi sem áll távolabb tőle, mint az, hogy szembeforduljon hűséges önmagával, ezért hűsége szükségképpen nem az uralkodó (aki éppen nem szakrális király), hanem a szakrális király jogutódja, a Szent Korona szolgálatában nyilvánul meg.” [Lásd könyve 129. oldalán.]

Fontos hangsúlyozni: a Szent Korona eszme szempontjából közömbös az államforma, pl. az, hogy király vagy köztársasági elnök áll-e a közhatalom élén. A lényeg az, hogy a közhatalom elismerje az őt feltétlenül kötelező természetjogot, a kozmikus törvényt, ne feledkezessen meg a „fölfelé vezető szálról”.

Összefoglalva:

Míg a Nyugat civilizációs jellemzőinek nagy része évszázadok óta közös a magyarság civilizációs jellemzőivel, egy alapvetően fontos jellemzőben különbözünk. Ez a „fölfelé vezető szál” központi szerepe. E tekintetben – és néhány más tekintetben is, amit itt nem emelünk ki – a konfucianizmus által meghatározott ázsiai civilizációk családjába tartozunk. Ezzel hozható összefüggésbe a Nyugat és Magyarország „történelmi jelenségeinek” (Huntington) egy fontos különbsége is. Noha Magyarország mintegy négyszáz éven keresztül – Mátyás haláláig – nagyhatalom volt Európában, nem létesített gyarmatokat, azaz a meghódított területeket nem alávetettként, a gazdagodás forrásaként, - mondjuk ki – a kizsákmányolás áldozataként csatolta magához, hanem a Szent Korona tagjaként, a többi taggal egyenlő jogokkal és köteleességekkel, példát mutatva a különböző etnikumok és civilizációk közti erkölcsös kapcsolatra.

Megismerve Huntington tételét a vallásnak a civilizációban betöltött döntő szerepéről, idetartozónak tekinthetjük azt a történelmi tényt is, hogy a Nyugatot évszázadokkal megelőzve a Szent Koronához tartozó Erdélyben született meg a vallási türelem, a vallásszabadság eszméje (tordai országgyűlés, 1568), és ezt 1705-ben a Rákóczi Ferencet vezérlő fejedelemmé választó szécsényi országgyűlés Magyarországra is kiterjesztette.

Mit jelent mindez? Azt, hogy igenis *komp-ország* vagyunk, ez azonban nem valami sors-átok, hanem olyan sajátosság, amelyből történelmi feladat fakad: - nem az a helyes stratégia, ha beolvadunk a mély, általános válságban lévő Nyugatba, átvéve – mint Huntington kifejezi – „erkölcsi hanyatlását és a kulturális öngyilkosságát”, és elszenvedve háttérhatalmától a kizsákmányolást, az anyagi jólét forrásaiból való ki-rekesztést.

A helyes történelmi stratégia:

- Visszaszerezni politikai és gazdasági függetlenségünket, azaz kivonni magunkat a háttérhatalom uralma alól;
- visszatanulni ázsiai civilizációs rokonságunk révén öröklött erkölcsi-társadalmi erényeinket és erősíteni nálunk is az „őshonosodást”, azaz elterjeszteni igazi történelmünk ismeretét, ápolni és fejleszteni sajátos kultúránkat, évszázadokon át kifejlődött és bevált intézményrendszerünket, történelmi alkotmányunkat;
- elismerni a természetjog, a kozmikus rend törvényeit és igazodni hozzájuk;
- és példánkkal hozzásegíteni másik civilizációs rokonunkat, a Nyugatot a süllyedésből való kiemelkedéshez és a többi civilizációval való megbékéléshez.

Ez a feladat nem csak magyar szemmel és nem csak Huntington szemlélete alapján rajzolódik ki. Dr. Modi, indiai párszi professzor, mikor 1929-ben, a negyedik nagy keleti konferencia elnökeként Magyarországon tartózkodott, a Trianonban megcsonkított ország térképét szemlélve mondotta:

„Magyarországnak nem csupán az a végcélja, hogy elvett területeit visszaszerezze, - ez a nemzet, Magyarország sokkal többre hivatott, nyújtani Európának azt a keleti kultúrát, amely az elsajátított nyugati kultúra mellett, mint többlet, mindig sajátja maradt a magyar-nak. De éppen ezen többlet révén – amelyhez nagyszerűen simul a minden kritikát elbíró elsajátított nyugati kultúra -, van és lesz nagy hivatása Kelet turáni népei között.” (In Zajti Ferenc: „Tudósítások Indiából” - Az Országépítő 2003 téli száma melléklete.)

„Pro libertate!”

76. Die wahre als einzig legitime neue Geschichtsform in 1930: Jüdische als "neuer" Geschichtsschreibung.

2. A TRIANYONI BÉKE SZERINT
„Nem, nem, soha!”

53 For an analysis of the history and uses of the term "cognitive" in psychology, see *Journal of the History of the Behavioral Sciences* 39 (2005): 1-22.

„De bántsd a magyart!”

[illegible]

7. A KIEGYEZÉS UTÁN.
„Éljen a király!”

18. *Examine the following statements and answer the questions that follow.*

41. MIKOR BUDA-T A TÖRÖK ELSŐ GYALGA:
„Német maszlag, török áfium”.

5

49. A SZABADSÁGHARC UTÁN.
„Megvittad még valaha!”

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

„Θα αξιολογήσω!”

Glenn
A first career anthropologist, Glenn is this nation's youngest-ever Deputy Chief, Support, and Deputy Chief, Policy.

...A POZSAREVACI BEKE UTÁN.
...snak indult hajdan erős magyar!"

Восстанови текст и

SZINGAPÚR PÉLDÁJA

S.P.Huntington „A civilizációk összezsapása és a világrend átalakulása” c. könyve nyomán

Jó példája a közös kelet-ázsiai értékek alapján végbement társadalmi megújulásnak Szingapúr. Ezt Huntington a következők szerint ismerteti: „Szingapúr lakosságának kb.75%-a kínai, 15%-a maláj, és 6%-ra tehető az indiai, hindu és szikh népesség aránya. A múltban a kormány a soknemzetiségű országban a «konfuciánus értékek» követését tűzte ki célul, s ráadásul előírta, hogy az oktatás angol nyelven történjék, illetve, hogy az angol nyelvet mindenki folyékonyan beszélje. 1989 januárjában Vi Kim elnök parlamenti nyitóbeszédében rámutatott, hogy a 27 milliós Szingapúrt a nyugati kultúra mind erősebb befolyása éri, s bár így «a külföld technológiai vívmányai és modern eszméi elsajátíthatók lettek», az emberek «idegen értékek és életmódok» bűvkörébe kerültek. «A hagyományos ázsiai értékrendet – erkölcs, kötelesség, társadalom – mely a múltban összetartott minket, mindinkább egy nyugatosodó, individualista, egocentrikus életszemlélet váltja fel» figyelmeztetett Vi Kim... Vi elnök a következőket javasolta: «A társadalom élvezzen prioritást az egyénnel szemben; a család, mint a társadalom legkisebb építőköve, részesüljön támogatásban; a felmerülő vitákat konszenzussal és nem erőszak útján kell rendezni; törekedni kell a faji és vallási toleranciára, harmóniára.» Vi beszéde után hosszan értekeztek a szingapúri értékekről, s két évvel később megszületett a kormány irányelveit rögzítő *Fehér Könyv*. Ez az elnök által javasolt négy érték mellett még egy, az egyén támogatását leszögező ötödik értéket is tartalmazott. A szingapúri társadalomban azért vált ilyen hangsúlyossá az egyén prioritásának kérdése, mivel a konfuciánus értékeken alapuló hierarchia és család elve, egymaga nepotizmushoz [a rokonság érvényesülése a közhatalomban – S.I.] vezetett volna.

A *Fehér Könyv* a következőképpen definiálta Szingapúr «közös értékeit»:

- A nemzet előbbre való, mint a(z) etnikai) közösség, a társadalom és az egyén;
- a család a társadalom legkisebb egysége;
- az egyén tisztelete, közösségi támogatása;
- a konszenzusra való törekvés az erőszakos megoldások helyett;
- faji és vallási harmónia.

... A nyugati, különösen az amerikai értéknyilatkozat minden bizonnyal sokkal nagyobb hangsúlyt fektetne az egyén jogaira a közösséggel szemben, a szólásszabadságra, a politikában való részvételre és a politikai versenyre, valamint a jogállamiság intézményére a bölcs, szakértő és felelős kormányzókkal szemben. . . .

BAKÓCZ TAMÁS RÓMA ELŐTT

Pap Gábor a MOM kultúrház színháztermében 2002.5.8-án tartotta meg előadását ezzel a címmel. Az alábbiakban Síklaky István összefoglalja az előadás lényegét

Kivetített kép: Raffaello 1513-14-ben készült freskója – Attila Róma előtt. Máig a Vatikán fogadótermét díszíti. A képen II. Leó pápa fehér lovon, fölötte lebegve Péter és Pál apostolok kivont karddal, szemben vele ugyancsak lovon Attila, tekintete az apostolokon, visszaforduló mozdulattal. A pápa arca azonban X. Leóé, aki számára a képet Raffaello festette. (Ez bizonyos, mert azonos azzal a portréval, amit ugyancsak X. Leóról festett ugyanez a művész.)

A kép ugyanis olyan eseménynek állít emléket, amelyet a megrendelő és köre analógnak és hasonló súlyúnak tekintett azzal, mint amikor Attila Róma előtt állt, és az akkori pápa fellépésére visszafordult, így Róma megmenekült a keleti hódítótól – esetleg egész Európa elkerülte, hogy egy más szellemű integrátor hatalma alatt egysüljön, és egy szellemi fordulat menjen végbe.

Az analógia indokolt. 1513-ban vagyunk. Az agg pápa, II. Gyula halálán van. Két csoport készül az utódlásra, ugyanis egy szakadár zsinatot is összehívznak azzal a céllal, hogy II. Gyulát megfosszák tisztétől, és más pápát ültessenek a trónjára. A szakadárok egy erős csoportja Bakóczra gondol, meg is hívják a szakadár zsinatra. Bakócz – jó diplomáciai érzékkel – nem fogadja el a meghívást. II. Gyulához lojálisan

Rómába utazik, mert jó esélyét látja, hogy a hivatalos konklávé is őt választja majd pápává, és erre tanácsosabb támaszkodni. A konklávé itáliai többsége azonban nem az „idegen” bíborost, hanem Giuliano Medici-t választja meg, aki X. Leó néven lép trónra. (Vélhetően éppen azért vette fel a Leó nevet, hogy hangsúlyozza: ő a sok száz év előttihez hasonló konfliktusnak az európai folytonosságot megőrző megoldója.)

Ki ez a Giuliano Medici?

A Medici kereskedőházat a kor csúcsára emelő esemény az volt, hogy (valamilyen mértékű) közreműködésével Angliában végbement a juhtenyésztés jelentékeny kiterjesztése – a parasztok jó részének földjükről való elűzése árán (amely egyben az európai proletariátus megteremtésének történelmi eseménye volt). Az angol gyapjúval való kereskedelem volt a Mediciek „nagy üzlete”, amelynek révén a leghatalmasabb bankár-családok egyikévé (családi maffiává) lettek, amely meghódította Firenzét, majd 1513-ban a pápai trónt is. Ez döntő összetevője volt annak, hogy a reneszánszban a kamatos pénzrendszer révén kiemelkedett a nagybankárok csoportja és – talán nem túlzás – átvette az európai történelem, és ezen keresztül a világtörténelem irányítását; tehát elkezdődött az a folyamat, amely napjainkban érte el csúcspontját. (Vetített képeken látjuk a kor nagybankár-portréit: tipikus Káin-arcok.) Velük válik uralkodóvá a profit-maximálás, ahol az ember már eltűnik a látótérből.

Kicsoda Bakócz Tamás, és mit képvisel?

Bakócz nem bankár-ivadék, varga volt az apja. Nagy tehetséggel, ambícióval és sikeresen építi karrierjét, amelynek során eljut a pápai trón küszöbéig. Annak a magyarságnak a képviselője, amely a Nyugat-Európában uralomra jutott judeo-kereszténységgel szemben egy másik ágak, a szkíta-kereszténységnek is örököse, őrzője. Ennek máig megmaradt tárgyi bizonyága is van.

A szkíta-kereszténység egy oldalága a manicheizmus, amelynek jellegzetes szimbóluma a szőlő és a dinnye. (A szkíta-rítusú kereszténységben – amelynek hivatalos képviselője a Pálos-rend volt – bizonyos nagy ünnepeken ez volt a rituális étel.) Nos: igen sok Kárpát-medencei protestáns magyar templom kazettás mennyezetén ott látjuk a szőlőt és a dinnyét.

A kereszténységnek ezt az ágát nem fertőzte meg a kamat, amely a judeo-ágban – Mózes híres parancsára támaszkodva (*A kamat uzsora, a saját népetekhez tartozókkal szemben nem szabad alkalmazni!* – értsd: másokkal szemben szabad) – tovább élt, és a reneszánszban – a Medici- és Fugger-féle nagybankárokkal uralomra is jutott.

Egy magyar pápa annak a lehetőségét nyitotta volna meg, hogy a fertőzetlen szkíta-ág fellép ezzel az irányzattal szemben. (Egyáltalán nem biztos, hogy a karriérista Bakócz felvállalta volna ezt a konfrontációt, de meg lett volna rá a lehetősége.) A két esemény között – II. Leó révén Róma megmenekült Attilától, X. Leó révén pedig Bakóczytól – indokolt volt tehát analógiát érezni.

X. Leó a hoppon maradt Bakóczot legátusként küldi haza azzal, hogy szervezzék kereszties háborút az Oszmán Birodalom ellen.

Az adott történelmi helyzet nyilvánvalóan a lehető legrosszabb volt egy ilyen akcióra. Az oszmán hatalom szilárd volt, és békességben volt nyugati szomszédaival.

Ha Magyarország megtámadja, az nyilvánvaló agresszió, annak minden ellen-szenvet keltő következményével, ugyanakkor katonailag Magyarország egymagában esélytelen volt az Oszmán Birodalommal szemben.

(Bár ez az esélytelenség nem volt olyan mértékű, mint ahogyan ezt nekünk tanítják. Magyar oldalról három komoly katonai erő volt: a horvát-szlavón bán serege, amely már több győzelmet aratott a Balkánon a törökökkel szemben, Szapolyai erdélyi vajda serege, és Dózsa mintegy negyvenezres paraszti „kereszties”-serege. Ezek együttesen sikeresek lehettek volna a törökökkel szemben, de tudjuk, hogy nem fogtak össze.)

Várható volt tehát, hogy az akció révén elpusztul, de legalábbis döntően meggyöngyül a veszélyes magyar vetélytárs.

Megdöböntő egyes kortársak tisztánlátása. Az előadó részleteket olvas fel Taurinus István „Paraszti háború” c. (latinból fordított) eposzából, amelyet a Dózsa-féle parasztfelkelésről írt, néhány évvel a leverése után. A szerző nyíltan megfogalmazza: az akció mögött az uralomra törő pénz hatalom állt, a pénz, amely a társadalmi bajok és bűnök forrása.

Az előadó új szakaszt nyit: „Most lássunk néhány mai véleményt”. Részleteket olvas fel dr. Kertész Aranka „Tőzsdeláz és adósságcsapda” c. cikkéből, amely a *Kagylókiirt* 2001/29. számában jelent meg, majd Helmut Creutz „Pénzszindróma” c. könyvéből (magyar kiadás: HIFA 1997.). Ezekből – éppúgy, mint az idézett hajdani eposzból – nyilvánvaló, hogy a bajok és bűnök forrása a kamatozó pénz.

Kertész idézi Silvio Gesell-t is, aki – Marx eszmei ellenfeleként – egy kamat nélküli, humánus gazdaság rendszerét írja le 1916-ban megjelent alapművében, melynek címe: *Természetes gazdasági rend, szabadföld és szabadpénz révén*. Sajnos ezt nem fordították magyarra. (S.I. közbeszól: *Lefordítottam, bárkinek átadom floppyn*. – Papp Gábor: *Én kérek elsőként*.)

Ezt a pénzuralom számára veszélyes irányzatot persze el kellett nyomni. Ennek sikeres módja az volt, hogy – az első laikus pillantásra nagyon hasonló – marxi elképzelést valósítsák meg, amely aztán meg is bukott, „igazolván”, hogy a pénzuralomnak nincs alternatívája. (Hasonlóan ahhoz, ahogy a szkíta-kereszténység hatástalanításának eszköze a judeo-kereszténység uralomra juttatása volt.)

Drábik János:

MAGYARORSZÁG TÚLÉLÉSI PROGRAMJA

(Megjelent a NEMZETŐR 2003. december 10.-i és 17-i számában.)

Síklaky István közgazdász, ismert közéleti személyiség és gondolkodó. Főművének azonban egyértelműen az Éghajlat Kiadónál most megjelent „*Létfbizton-ság és harmónia*” című könyve tekinthető. A tudományos igényvel elkészült munka hatalmas szintézis, és egyben a válságos helyzetbe került Magyarország túlélési programját is jelenti. Síklaky szerint a fordulat kulcsa: hazafias, patrióta közhatalom létrehozása. Bebizonyítja, hogy igenis lehet a jelenlegi szélsőségesen globalizált, liberalizált és agyonprivatizált társadalmat úgy megváltoztatni, hogy Magyarország talpon maradhasson. A gyökeres fordulatnak Magyarország esetében geopolitikailag is megvan a lehetősége. A fordulat alapvető feltétele azonban az önrendelkezés visszaszerzése. A vadkapitalista újgyarmatosítás elleni védekezéshez és a tulajdonszerkezet átalakításához korszerű földvédelmi törvényre és munkahely-védelmi törvényre van szükség.

Első lépés: induljon a Fehér Program!

Síklaky szerint a gazdasági reform első lépése az ún. Fehér Program. Abból a tényből indul ki, hogy Magyarországon mindig is termelt annyi élelmiszer, ruhának és fedélnek való, hogy senki ne éhezzen, tisztességgel öltözködhessék és lakhasson. Mindig az volt a baj, hogy az országra rátelepedett egy élősdireteg – hol tankokkal, hol mással – és hatalmi törekvései érdekében megfosztotta a nép túlnyomó részét munkája gyümölcsétől. E tárgyi feltételekből adódóan lehetséges az 1989-1990-es évek (azaz a vadkapitalizmus előtti utolsó évek) fogyasztásának, illetve az ezt lehetővé tevő reálkeresetnek a megkészszerzése. 2003-ban a magyar termelőkapacitás jelentős része kihasználatlan. Bevetetlenek a földek, félgözzel termelnek az üzemek, igen sok az ok nélkül megszüntetett, de azért még nagyobb befektetés nélkül helyreállítható, kisebb-nagyobb termelőegység. S igen sok a rendszeres munka nélkül tengődő, képzett munkaerő.

Ha tehát megnő a fizetőképes kereslet, akkor várható, hogy a termelésbővítést segítő hiteltámogatással – a vásárlóerő mértékében – megnövekszik az alapvető cikkek hazai termelése is. Ezért a gyökeres fordulat programját azzal kell indítani, hogy érezhetően megnöveljük a kiskeresetűek jövedelmét. Mivel ezeknek az embereknek az egészséges élelmiszer-szükséglete nincs kielégítve, ezért csaknem bizonyos, hogy többletjövedelmüket nagyrészt élelmiszerekre fogják költeni. Ma még Magyarországon az eladásra kerülő élelmiszerek nagyobbik része a globalizálás ellenére is hazai termék és viszonylag egyszerű technikával elérhető, hogy a jövedelem-többletet teljes egészében magyar termékek vásárlására fordítsák. Ez javítja az agrárnépesség és raj-

3
tuk keresztül a kis- és középvállalkozók életszínvonalát is, és egyidejűleg csökkenti a munkanélküliséget. A szerves fejlődés elvét követve célszerű az 1989-90-es jövedelemszintet évi 20%-os emelésekkel négy évre elosztva kétszeresre növelni.

Mindennek alapfeltétele a hatalomváltás. Az elkövetkező választások során a választópolgároknak olyan országgyűlésre kell bízniuk hazájukat, amelynek többsége előre elkötelezte magát a természetes társadalmi rendet megvalósító fordulat mellett. Így lép szolgálatba a gyökeres fordulat kormánya. Az e kormány által benyújtott első évi költségvetés tehát 20%-kal megnövelné a közpénzekből fizetett béreket, valamint a nyugdíjakat és a családi pótlékot. Az Országgyűlés azt is kinyilvánítja, hogy a következő három évben megismétli a 20-20%-os emelést egészen addig, amíg a nyolcadik évben a költségvetésből húzott minden jövedelem reálértéke – vagyis a vásárló-erő – el nem éri az 1989-es szint kétszeresét. Ez a lakosság közel felét érintené. Azoknak a bére, akiket nem közpénzből fizetnek, vagyis a verseny-szféra dolgozói, a piaci törvények nyomására lényegében el fogják érni ugyanezt a szintet. A hazai termékek iránti kereslet növekedése, valamint a felvásárlók és feldolgozók aránytalan részesedésének termékpálya-szövetkezetek révén való megszüntetése folytán pedig megnövekszik a gazdálkodók és a nem-agrár kis- és középvállalkozók jövedelme is. Mindez szerény, de biztonságos jólétet eredményezne.

Ez a szerző által Fehér Programnak nevezett társadalmi forgatókönyv a közpénzből fizetettek többlet-vásárlóerejét a hazai termékek megvásárlása irányába terelné. A gyökeres fordulat kormánya ugyanis létrehozná a Magyar Áruk Bolthálózatát. Ez a meglévő boltokból önkéntes csatlakozással megalakuló hálózat. A kormány szerződéssel kötelezné magát arra, hogy a közpénzekből fizetett bérek 20%-os emelését, valamint a nyugdíj- és családi pótlékemelést nem készpénzben, hanem „fehér kártyákon” adja ki. A fehér kártya nem más, mint vásárlásra használható bankkártya. A közpénzekből jövedelmet húzók, vagyis a köztisztviselők, közalkalmazottak, az egészségügyiiek, a pedagógusok, a postások, a tömegközlekedésiek, a rendészeti szervekhez tartozók, a katonák, stb. számára nyitnának egy-egy lakossági folyószámlát valamelyik – szabadon választott – bankfióknál. Ezt lehetne Fehér Bankszámlának nevezni. A fizető állami szervezetek a 20%-os emelés összegét a kedvezményezettek Fehér Bankszámlájára utalnák át, akik kapnának egy-egy fehér kártyát. A Magyar Áruk Bolthálózatához kapcsolódó üzletek a csatlakozási szerződésben köteleznék magukat arra, hogy az ilyen kártyával fizetőknek csak magyar árukat szolgáltatnak ki. Tehát olyan árukat, amelyeknek termelői ára – mondjuk – legalább 80%-ban magyar munkáért fizetett bérből, illetve magyar állampolgárok, vállalkozók és gazdák jövedelméből tevődik össze. Ebbe bekapcsolódhatna a már sikeresen megindult Magyar-mozgalom is.

A Fehér Program sikeréhez szükséges, hogy mindenki, aki havi fizetésemeléseként a fehér számláján megjelenő „fehér pénzt” kap, ezt legnagyobbbrészt még az adott hónapban magyar áruk vásárlására fordítsa. Ha pedig ezt nem teszi, azaz fehér pénzét megtakarítani kívánja, akkor gondoskodnia kell arról, hogy ez a pénz magyar árut előállító vállalkozókhoz ill. gazdákhoz kerüljön, hogy fejlesztésre és termelésbővítésre lehessen fordítani. Ezért minden kedvezményezettnek tudomásul kell vennie, hogy ha hónap végéig nem költi el, vagy nem helyezi el egy évre lekötött takarék-

számlára, akkor a hónap végén a „fehér bankszámlán” maradt pénz 1%-át levonják. Ez az 1% „pénztartási díj”. Ezt a díjat hónapról-hónapra meg kell fizetnie annak, aki a pénzt visszatartja. Ez az összeg Síklaky javaslata szerint a hiteltestületek által a vállalkozók/gazdák pályázataira szétosztható hitelkeretet növelné. Ha tehát valaki valamilyen tartós fogyasztási cikkre, vagy más célra gyűjt, akkor úgy jár el helyesen, ha utasítást ad a „fehér bankszámláját” vezető fióknak, hogy a bankszámlán maradt fehér pénzt írja át az egy évre lekötött takarékszámlájára. Ezt a pénzt egy évig nem terheli pénztartási díj, vagyis betevője vagy változatlan összegben felveheti egy év múlva, vagy meghosszabbíthatja a lekötést. Ha a megtakarító egy év letelte előtt mégis kiveszi a pénzt, ezt csak a havi 1%-os pénztartási díj levonásával kaphatná meg. A takarékszámlán lévő összegeket a bankok adják oda azoknak, akik a pénzt magyar áruk termelésének bővítésére akarják felhasználni.

A Fehér Programnak számos hatása lenne. Ezek közül hatot sorol föl a szerző:

Az első szerint az élelmiszer és más közszükségleti cikkeket árusító üzletek csatlakoznának a Magyar Áruk Bolthálózatához, hiszen az ezzel járó szervezési költségek jócskán megtérülnének a nagyobb forgalomból.

Második hatásként növekednék a mezőgazdasági termelők értékesítési lehetősége, nyugodtan bővíthetnék termelésüket a megnövekedett kereslet miatt. (A fordulat kormányja – a visszaszerzett önrendelkezés alapján – visszaállítaná a mezőgazdasági cikkek dömpingjétől óvó vámokat.)

Harmadik következményként hitelszükséglet is előáll a bővítések egy részénél. A kormány erről közhitelkeret rendelkezésre bocsátásával gondoskodnék. Ez az újfajta hitelpiac a Fehér Program során azért is évről-évre erőteljesebben hatna, mivel a fehér számlákra került havi összegek négy év alatt megötszöröződnének.

Negyedik hatás lenne a lakosság fogyasztásának jelentős növekedése, elsősorban a magyar áruk vonatkozásában. Ennek folytán nő azoknak a vállalkozóknak a termelése, akik magyar munkavállalókat foglalkoztatnak. Ez viszont csökkentené a munkanélküliséget.

Az ötödik hatás pedig az lenne, hogy a biztos hazai piacra támaszkodó termelők könnyebben létesíthetnének export-kapcsolatokat. Ennek révén megváltozhatna az az egészségtelen helyzet, hogy a magyar export túlnyomó részét a multik vám-szabad-területen létesített összeszerelő üzemekből kikerülő termékek teszik ki.

A hatodik hatás is fontos. Ennek nyomán növekedne a kereskedők érdekelt-sége a magyar áruk beszerzésében és gyártásában.

A Fehér Programot az állam finanszírozná. Az Országgyűlés határozata alapján az Állami Valutahivatal kibocsát – mondjuk – tíz millió darab tízezer forintos (azaz a százezer milliárd forint értékű) bankjegyet. Ezt a demokratikusan választott hitel-testületek szétosztják kamatmentesen a pályázó termelők között. Csupán mintegy évi 2%-os kezelési költséget számítanának fel.

A költségvetésből származó jövedelmeket pedig a következőképpen lehetne megnövelni: A kedvezményezettek a fizetést, nyugdíjat, családi pótlékot kiutaló szervezetek felhívására az általuk választott bankfióknál „fehér bankszámlát” nyitnak. Ezeken havonta megjelenik a 20%-os keresetnövekedés. A kedvezményezettek megkapják a „fehér kártyát”, és ezzel a Magyar Áruk Bolthálózata üzleteiben levásárolják a keresetemelési összegét. A vevőktől a boltokhoz, majd onnan a termelőkhez

átkerült fehér számlapénz a hitelek törlesztésekképpen és adóként visszakerül az Állami Valutahivatal számlájára, és ott megsemmisül. A hitelek által keltett többletvásárlóerőt így kiegyenlítette a termelés bővítése, tehát nincs infláció.

A hivatalos közgazdászok, továbbá a - tömegtájékoztatás egyoldalúsága miatt - mások is azt hiszik, hogy csak a magán-pénzvagyon tulajdonosaitól, és a kezükben lévő bankoktól, pénzügyi vállalatoktól lehet a gazdaság működtetéséhez szükséges hiteleket megszerezni. Ezzel szemben az az igazság, hogy egy pénzügyi szuverenitással rendelkező állam önmaga is képes - magánhitel igénybevétele nélkül - finanszírozni a gazdaságot. Síklaky végiggondolja, hogyan menne végbe, pontosabban: miként fordulna visszájára egy ilyen akció a mostani, tehát a gyökeres fordulat előtti rendszerben.

Ma létezik az Állami Adósságkezelő Hivatal. Ez kibocsátana 400 milliárd forint értékben államkötvényt, mintegy évi 20%-os kamatozással. Ezt a kereskedelmi bankok megvennék abból a hitelből, amit erre a célra a Magyar Nemzeti Banktól kapnak, mondjuk évi 10%-os kamatra. A Magyar Nemzeti bank kinyomtatna 40 millió darab tízezer forintos bankjegyet. Ezt odaadná a kereskedelmi bankoknak. Azok pedig megvásárolva az állam hitelleveit, vagyis az államkötvényeket, továbbadnák a pénzt az Állami Adósságkezelő hivatalnak. A Hivatal pedig átutalná a minisztériumoknak, amelyek közvetítésével végül megkapnák a jogosultak. Az államkötvények kamatával, évi 800 millió forinttal megnövekednék a költségvetés jelenlegi, kevéssé nyolcszáz milliárd forintos adósságszolgálati tétele, amit zömmel az értékelőállító munkát végző dolgozóktól beszedett adókból fedeznek. Ezt a kamatot megkapnák a kereskedelmi bankok, kifizetnék belőle a bankárok havi többmilliós fizetését, évi sokmilliós jutalmát, továbbá a márványpaloták rezsijét, a felét pedig továbbfizetnék kamatként a Magyar Nemzeti banknak, amely megint kifizetné belőle a havi többmilliós fizetéseket és az évi sokmilliós jutalmakat saját vezető bankárainak. És ez így menne egészen addig, amíg ez a magán-pénzrendszer van érvényben, amíg érvényesül a magánpénz-monopóliummal működtetett gazdaság. Az Állami Adósságkezelő Központnak ugyanis, - amikor eljön az államkötvények visszafizetésének az ideje - újabb kötvényeket kellene kibocsátania a régiek beváltásának fedezésére, és így tovább, és így tovább. A bankárok tehát egyértelműen jól járnának. Ma már a magyar államkötvények zömét külföldiek, vagy külföldi tulajdonban lévő magyarországi bankok veszik meg. Ez tehát azt jelenti, hogy tovább növekedne a külfölddel szembeni eladósodás.

Érdemes azt is közelebbről szemügyre venni, hogy miként jutnának hozzá a mai rendszerben a termelők a százmilliárdos hitelhez? A kormány felkérné a Magyar Nemzeti Bankot, hogy bocsásson hitelpénzt a kereskedelmi bankoknak, amiből azok hitelt nyújtanának az általuk kiválasztott hiteligénylőknek. A hitel-felvevők egy része, - a bankárok tudtával, vagy anélkül - megszövik a pénzzel, vagy más módon eltünteti, s az így keletkezett banki veszteségeket aztán az állam időről-időre kifizeti a bankoknak, természetesen az adófizetők által befizetett közpénzből. Ez az elmúlt tizenhárom évben többször is előfordult, bankkonszolidációnak, illetve adósságcsere-nek nevezték. A hitelek más részét megkapnák a valódi termelők. Az ő kamatfizetésük és törlesztésük garantálásáról az államnak kellene gondoskodnia, nehogy a bankoknak kockázatot kelljen vállalniuk. A termelőktől befolyt kamatok busásan

fedezik a bankárok sokmilliós jövedelmét, éppen úgy, mint ahogyan fentebb láttuk. Azt, hogy ki, milyen feltételekkel, milyen célra, mekkora összegű hitelt kapott, védi a szigorú banktitok. Ha valami mégis kiszivárogná, s az ügyészség hajlandó lenne nyomozást elrendelni, akkor bíróság elé kerülne az ügy, beindulna egy több éven át tartó eljárás. Volt olyan bankelnök is, akinek kezei között százmilliárdos nagyságrendben tűntek el összegek, de Bécsből üzengetett a magyar hatóságoknak, míg végül majd' minden vád alól felmentették, ill. fel fogják menteni.

A Síklaky által kidolgozott Fehér Program azért is alkalmas arra, hogy a nagy átalakulás egyik kezdő lépése legyen, mert nem kell, hogy megelőzzék a nemzeti valuta védelmének és a védővámrendszer kialakításának szakmai előkészítést igénylő lépései. A legfontosabb előfeltétel a politikai jellegű hatalmi-váltás. A Fehér Programnak elengedhetetlen feltétele a pénzkibocsátás és hitelezés visszavétele a demokratikusan ellenőrzött és politikai felelősséggel tartozó intézményekhez. Ehhez a nemzetközi pénzügyi közösséget kiszolgáló és a pénzgyarmatosítást elfogadó – négy párt színeiben politizáló – egyetlen politikai erő leváltására van szükség.

A Fehér Program azzal a következménnyel is járna, hogy a lakosság széles rétegei megismerkednének a forgásbiztosított pénzzel. Megtanulhatnák az ezzel kapcsolatos pénzkezelési technikákat, és a pénzforgalmi szervezetekben is kialakulnának az ezzel kapcsolatos gyakorlati ismeretek és rutineljárások. A gazdasági és pénzügyi stratégia kormányzati szintű tervezői értékes tapasztalatokhoz jutnának, elvégezhetnék a fontos elemzéseket, és mindez lehetővé tenné, hogy mondjuk, öt év múlva már nemcsak a „fehér pénz”, hanem a nemzeti valuta is nagyobb megrázkódtatások nélkül forgásbiztosított pénzzé legyen átalakítható.

Második lépés: kikerülés az adósságcsapdából

A nemzetközi pénzügyi közösség az emberiség 80%-ától elveszi munkája eredményének mintegy harmadát. Az államokat olyan helyzet fenntartására, s olyan gazdaságpolitika folytatására kényszeríti, hogy nemzeti jövedelmük jelentős része kamat formájában hozzá kerüljön. Ennek alapvető technikája az eladósítás, aminek végső fázisa az adósságcsapda. Ha egy ország irányítói növelni akarják a lakosság fogyasztását és termelését: vagy el kell, hogy adják a nemzeti vagyon megfelelő részét, vagy kamatozó hitelpénzt kénytelenek igénybe venni. Vannak olyan helyzetek, mint például természeti katasztrófák elhárítása, védelmi célú fegyverkezés, vagy hatékonyságot javító beruházás, amikor ezek a lépések indokoltak lehetnek. De lehet nagyon káros célokra is pénzt igénybe venni. Ilyen a hódító célú fegyverkezés, a ráfizetéses beruházás, a vezető réteg aránytalan vagyonosodásának biztosítása, vagy éppenséggel a felesleges luxusfogyasztás és a bűnös korrupció.

Az így előálló adósságot – kamataival együtt – törleszteni lehet a fogyasztást meghaladó termelésből, a külkereskedelmi és fizetési mérleg többletéből, másrészt újabb kölcsönökből. Akkor áll elő az adósságcsapda, amikor az eladósított állam és a gazdasági szereplők a törlesztést és a kamatfizetést már csak újabb kölcsönökből tudják teljesíteni. Ez ugrásszerűen megnöveli a kiszolgáltatottságot, mivel az újabb hitelt a pénzvagyon-tulajdonosok olyan feltételekhez kötik, amelyek aránytalan előnyök-

höz juttatják a hitelezők. A nemzetközi pénzügyi közösség e helyzet kialakítására és végrehajtására a Nemzetközi Valutaalapot és a Világbankot használja.

Síklaky kiemelten idézi a Magyar Nemzeti Bank „Műhelytanulmányok” című kiadványából, hogy Magyarország 1973-tól 1989-ig mintegy egymilliárd dollár forrásbevonáshoz jutott, és ezért összesen 11 milliárd dollár halmozott kamatkiadása volt. Noha az eladott nemzeti vagyon ellenértékét kizárólag adósságszolgálatra fordították, az 1989-re már 21 milliárd dollárra dagadt adósságteher tovább növekedett. A Magyar Nemzeti Bank és a Statisztikai Hivatal kimutatása szerint 2003. március 31-én a „pénzügyi eszközök és kötelezettségek”-állomány a következő volt: a termelő-szektor, vagy más néven a nem-pénzügyi vállalatokat 15 770 milliárd forint adósság terhelte. A pénzügyi vállalatok, azaz: a központi bank nélkül a pénzügyi intézmények (pénzügyi közvetítők, pénzügyi kiegészítők, biztosítók és nyugdíjpénztárak) adóssága mindössze 123 milliárd forint volt. A központi bankot 5,3 milliárdos tartozás terhelte. Az államháztartási szektor, azaz: a központi kormányzat, a helyi önkormányzatok, a társadalombiztosítási alapok eladósodása 6808 milliárd forint volt. Összesítve a nemzetgazdaság egészére nehezedő tartozás 12 134 milliárd forint volt, ami a márciusi euró-deviza árfolyamon számítva 50 milliárd eurót tesz ki. Azóta spekulációs nyomásra a forint többször is leértékelődött. A jelenlegi kormányzat hibás gazdaságpolitikája révén eddig további 2000 milliárd forinttal nőtt az államháztartást sújtó adósság.

Az adósságszolgálat és a kamatfizetés terheit akár állami, akár nem-állami adósságról van szó, az állampolgárok fizetik. Csupán a teherviselés technikája más. Állami adósság esetében az állam kivetí az adót, és annak mintegy felét továbbadja adósságszolgálatra; a nem-állami szektor adósságát pedig úgy viseli az állampolgár, hogy a magántulajdonosok adósságszolgálati terheiket szétosztják: egyrészt ennyivel drágább a megtermelt árujuk, másrészt kevesebb munkabért fizetnek a külföldi azonos munkát végzőkhöz képest, harmadrészt kivonják magukat a közteherviselés alól a legkülönbözőbb adókedvezmények kicsikarásával. A jelenlegi kormány az előző nyomdokain haladva, csak a multinacionális cégek adókedvezményeinek eltörlésére kért derogációt, azaz halasztást az Európai Uniótól.

Síklaky idézi Bokros Lajost, aki szerint az adósságcsapdából nem lehet kilábalni, de gazdaságunk, ha megerősödik, akkor – legalábbis Bokros szerint, aki jelenleg a Világbank kelet-európai igazgatója – már alig érezzük majd tehernek az adósságszolgálat fizetését. Az így vélekedők teljesen félrevezető és tényekkel cáfolható állítása az, hogy ha adósságkönnyítést kezdeményeznénk, az jelentősen rontaná Magyarország gazdasági helyzetét, mert nehezebben jutna hitelhez. Ez természetesen a pénzügyi kérdésekben járatlan polgároknak címzett agymosás.

Nagy Pongrác, a kiváló nemzetközi pénzügyi szakértő ezzel szemben rámutatott arra, hogy „mialatt az adósság-elengedésben részesült országok piaci hitelképesség-minősítése 30%-kal javult, az adósságot pontosan fizető Magyarorszáké éppen 30%-kal romlott.” Továbbá „míg Lengyelországban az 1991-es adósság-elengedést megelőző években nettó kiáramlás volt, 1992-re a beáramlás már 678 millió dollárra, 1993-ra pedig 1700 millióra rúgott.” A reáljövedelem is nőtt azokban azt

országokban, amelyek adósságkönnyítésben részesültek. A 22 megvizsgált, adósságkedvezményben részesült ország közül 16-nak jobb a gazdasági teljesítménye, mint az adósságot pontosan és rendületlenül fizető Magyarorszáké. Már csak két olyan ország van, amelyik nem kért valamilyen külföldi adósság-elengedést, csökkentést vagy átütemezést: Peru és Magyarország.

Rendíviül érdekes az a **forгатókönyv, amit Síklaky ajánl a gyökeres fordulat kormánya számára.** Eszerint az adósságcsapdából úgy lehetne kilábalni, hogy a kormány a kül- és belföldi adósságszolgálatot 3 évre felfüggeszti, és egyidejűleg egy előre kidolgozott államgazdálkodási tervet terjeszt a hitelezők elé. Ebben kimutatja, hogy vagyონrendezéssel, az indokolatlan import megfékezésével, a tőke és a valutapiac kormányellenőrzés alá vonásával – amely a nemzeti valuta konvertibilitásának (korlátlan átválthatóságának) megszüntetését is jelenti – a turistaforgalom valutaellátásának további biztosításával –, az infláció megállításával, a munkahelyek megvédésével és a megszűnt munkahelyek helyreállításával, a hazai mezőgazdaság, valamint a kis- és középvállalkozások hazai pénzkibocsátással való finanszírozásával, a hazai termelők belföldi piacának helyreállításával többlet érhető el az évi fizetési mérlegben. Ezt a kedvező hatást fokozná a belföldi termelést ösztönző adóreform, valamint az, hogy a magyar kormány a keletkező megtakarításokat a hazai gazdaság helyreállítására és fejlesztésére fordítaná. A felsoroltak összhatásaként három éven belül jelentős többlet keletkezne a kereskedelmi és a fizetési mérlegben. E többlet megjelenésétől minden évben a mindenkori pozitív pénzügyi egyenleg felét az adósságszolgálat felfüggesztésekor fennálló tőketartozás, és annak a mindenkori londoni bankközi kamatlábhoz igazodó kamatának törlesztésére fogja fordítani.

A szokásos ellenvetés az, hogy ezek jó szándékú, de naiv és utópisztikus elgondolások. A hitelezők, elsősorban a nemzetközi pénzügyi közösség irányítói gazdasági zárlattal fognak válaszolni, és ez súlyosabb helyzetbe taszítja az országot, mint amilyenben jelenleg van. Ilyen zárlatra valóban számítani lehet, de ez Síklaky szerint kivédhető. Tervet kell készíteni arra, hogy a létfenntartáshoz szükséges termékeket hazai forrásból biztosítsuk. Továbbá erősíteni kell a kapcsolatokat az adósságcsapda fenntartásában nem érdekelt államokkal és gazdasági szervezetekkel. Így át lehet vészelní azt az átmeneti időszakot, amíg az embargószervezők belátják, hogy nekik is érdekük újra felvenni a gazdasági kapcsolatokat Magyarországgal, mint egyenrangú, érdekeit védelmező partnerrel, de most már kölcsönös előnyök alapján.

Számolni kell azzal is, hogy a moratórium bejelentésére a pénzügyi függés fenntartásában érdekeltek zároltatják a külföldi bankokban elhelyezett magyar valuta-tartalékokat. Az ezt kivédő, megelőző lépés az, hogy a Magyar Nemzeti Bank a külföldi bankszámlákon elhelyezett valuta-tartalékok lekötését – még a moratórium bejelentése előtt – feloldja, és a tartalékokat bankjegyekben (dollárban, euróban, jenben, svájci frankban, stb.) őrzi. Készpénzzel ugyanis embargó esetén akár a Harmadik Világon keresztül is pótolható az a kieső import, ami valóban létfontosságú a nemzetgazdaság működése szempontjából.

Jelenleg az import jelentős része a multinacionális cégek vámszabad-területi összeszerelő üzeibe érkező alkatrészekből és részegységekből tevődik össze. Erre a behozatalra ezek a multinacionális cégek ne a magyar valutatartalékból igényel-

jenek külföldi fizetőeszközt. Oldják meg saját forrásaikból, ez nekik nem okozhat különösebb nehézséget. Az import másik jelentős része jelenleg már élelmiszer. Ennek az elmaradása rendkívül jót tenne a magyar mezőgazdaságnak és a mezőgazdasági feldolgozóiparnak. A legmodernebb autók, a kozmetikumok és más luxuscikkek importját egy ideig nélkülözni lehet. (Autó esetében előnyben kellene részesíteni a Magyarországon gyártott autókat.) Az a lényeg, hogy a valóban fontos import továbbra sem bénulna meg.

A magyar export mintegy 70%-a ma az Európai Unióba megy. Ez fokozottabb nyugat-európai függést jelent, mint amikor a KGST-n belül egyoldalúan a Szovjet-unióhoz ill. a többi kelet-európai országhoz voltunk kötve. Ha bevezetnék a gazdasági embargót, ami egyáltalán nem biztos, az Európai Unióba irányuló exportot is befagyasztják. Mint már utaltunk rá, az EU-s export túlnyomó részét azonban a magyar vámszabad területen működő nemzetközi cégek bonyolítják le. A multik exportja nyilván nem kerülne befagyasztásra, mert ez sokkal inkább a nemzetközi cégeket sújtaná, mint a magyar gazdaságot. Az igazi magyar export befagyasztása átmenetileg okozna nehézséget, de ez is áthidalható lenne. A Nemzeti Banknál lévő 10-11 milliárd euró külföldi bankjegy-tartalékból legalább egy évig fedezni lehet az életbevágó importot. Gazdasági diplomáciával és jó szervezéssel pedig el lehet érni, hogy ezt követően a nem-ellenséges piacokról – odaszállított export ellenében – szerezzük be a létfontosságú importcikkeket.

Síklaky egyik legfontosabb javaslatának tartom, amit most végig nagybetűvel mondanék, ha lehetne így beszélni, hogy be kell iktatni az alaptörvénybe egy szigorú rendelkezést – az ÁLLAMADÓSSÁG PARAGRAFUST -, amely megtiltja, hogy deficit-es költségvetést terjesszenek az Országgyűlés elé. A szerző – nagyon helyesen – előzetes népszavazási hozzájáruláshoz köti államkölcsön bármilyen formában történő felvételét. Ha 1982 és 89 között az akkori pénzügyi illetékesek nem adósítják el felelőtlenül Magyarországot, akkor az egész rendszerváltás menete és a magyar nemzeti vagyon sorsa is másképp alakult volna. Az eladósítás ugyanis a pénzgazdasági rendszerben az uralom gyakorlásának és a függésben tartásnak a legfontosabb eszköze. Az a tengely, amelyen minden áll, vagy bukik. Ezért 1989 után nem is az alkotmány szerepét betöltő alaptörvényt tartom a legfontosabb jogszabálynak, hanem a teljes pénzügyi szuverenitást magánellenőrzés alá helyező Nemzeti Bankról szóló törvényt. Ez ugyanis a jelenlegi pénzgazdasági rendszernek az igazi alaptörvénye. Ez a magyar krematisztika, azaz: az uzoracivilizáció alkotmánya.

Fontos része a Síklaky által kidolgozott programnak az infláció megállítása. A gyökeres fordulat kormánya befagyasztja a termelői és fogyasztói árakat egy évre. Azzal az üzemmel szemben, amely termelését az előző évi átlaghoz képest 10%-nál nagyobb mértékben csökkenti, vagy árat emel, az állam úgy jár el, mintha az üzem megszűnését jelentette volna be, azaz: térítéses állami kisajátítás után a dolgozó-kollektíva elidegeníthetetlen tulajdonába adná az üzemet. Ez a szankció sújtaná az árdrágító üzleteket is. Az árörögzítés éve alatt a kormány felszámolja a piacgazdaság működését akadályozó monopóliumokat. Ennek nyomán létrejön a tisztességes piaci verseny: a sok hasonló pénzügyi és gazdasági erejű vállalkozás árversenye bizto-

sítja az árak tisztességes alakulását, ahhoz hasonlóan, ahogy annak idején egy ideális piacgazdasági modell keretében Adam Smith elgondolta.

Vannak természetes monopóliumok is, ma már ezek is teljesen ésszerűtlenül magánosítva lettek – gondoljunk a villany-, gáz-, csatornaszolgáltatásra. Nos, ezeket az agyonprivatizált közüzemeket a kormány visszavásárolja. Nem mondhatjuk, hogy visszaállamosítja, hiszen pl. a Vízműveket úgy „privatizálták”, hogy a Főváros a francia államnak adta el. De azt mondhatjuk, hogy visszavásárolja és újratársadalmazsítja, mégpedig úgy, hogy a közüzemeket 1/3 - 1/3 arányban a kiszolgálási terület szerinti fogyasztók képviselte, ill. az üzemi kollektíva tulajdonába adja, 1/3 tulajdon pedig a felügyelő minisztériumnál marad. Ennek következtében a spekulációs ár-emelkedés a természetes monopóliumok területén is megszűnne.

A szovjet-birodalomhoz tartozó Grúzia népe a napokban [e cikk 2003. decemberében íródott] mutatta meg, hogyan kell egy durva választási csalást elkövető kormányzatot - amely egyébként gazdasági csődbe vitte az országot – elzavarni. „Talpra grúzok, hí a haza!” – és a grúzok elzavarták kormányukat... Nos, a gyökeres fordulathoz megint arra lenne szükség, hogy ne csak mondjuk: „Talpra magyar, hí a haza!” – hanem ismét talpra is álljon az ország népe. Ma már közismert, hogy 1989-90-ben nem az a fordulat zajlott le, amire az ország lakossága számított. A tiszta közélet beindulásának előfeltételeként meg kell vonni a mérleget, és pontosan ki kell mutatni, hogy mi történt azzal a közvagyonnal, amely a magyar állampolgárok – mint természetes személyek – tulajdona volt. Az állam csak kezelte ezt a vagyont, de nem volt tulajdonosa. Egy tiszta közélet korszakának nyitányaként nyilvánosságra kell hozni, de jóvá is kell tenni az ország lakói ellen elkövetett legsúlyosabb bűnöket.

Síklaky javasol egy tényfeltárási törvényt. Ennek az lenne a célja, hogy 1989-től kezdődően a majdani gyökeres fordulatig tartó átmeneti időszakban pozícióban lévő közéleti szereplők adjanak számot tetteikről. Az eljárás minden ilyen közéleti szereplő ellen hivatalból, vagy állampolgári bejelentés alapján indulna meg. Ha a cselekmény elévülés miatt nem büntethető, a vizsgálat eredményét akkor is nyilvánosságra kell hozni, hogy a polgárok az adott személy további közéleti megbízásánál figyelembe vehessék. A vizsgált személy által törvénysértően szerzett vagyont, illetve annak felkutatható részét el kell kobozni, akkor is, ha ez a vagyon időközben más tulajdona lett. Nagyon lényeges Síklakynak az az ajánlása, hogy az ilyen eljárások lefolytatására olyan ügyészséget és bíróságot kell létrehozni, amelynek tagjai a pártállam idején nem töltöttek be ilyen munkakört.

A tényfeltárási törvény hatálybalépése idején működő ügyészekre és bírókra vonatkozóan hivatalból le kell folytatni a törvényben előírt eljárást. Akit ennek során elmarasztalnak, az természetesen a továbbiakban nem tölthet be szerepet az igazságügyben. A személyi feltételeken túlmenően jogi feltételek is vannak. Így például észszerű szankcionáltan időhatárt szabni a jogi eljárásoknak, hogy ne húzódhassanak el hosszú évekig. Síklaky másik javaslata: a pótmagánvád már érvénybe lépett, de ezt a jogintézményt még tovább kell fejleszteni.

A másik fontos jogszabály a vagyonrendezési törvény lenne, amely előírná, hogy a tulajdonosoknak bevallást kell tenniük minden olyan vagyontárgyukról, amely meghaladja a tisztességes polgári életvitel szükségleteit, továbbá be kell számolniuk

minden egymillió forintot meghaladó követelésükről. A legközelebbi rokonok vagyonát egybe kell számítani. A vagyonbevalláshoz nyilatkozatot kell csatolni arról, hogy a vagyon milyen jogcímen került a tulajdonoshoz. Ehhez természetesen kellő számú vagyonvizsgáló bizottságot is fel kellene állítani. Ez részben az APEH és az ÁSZ szakembereiből, részben pedig a közgazdasági és jogi karok végzős hallgatóiból állna. A vagyonvizsgáló bizottságok és a létrehozandó rendkívüli gazdasági bíróságok létszámát és működésük szabályait úgy kell megállapítani, hogy a vagyonbevallásokat lehetőleg egy év alatt átvizsgálhassák. A vagyonvizsgálat eredményeképpen az Államkincstár javára el kell kobozni minden olyan vagyont, amelyről bebizonyult, hogy keletkezésekor nem tettek eleget az érvényben volt adózási kötelezettségnek, vagy más törvénysértő aktussal jött létre. Ha ennek során termőföld kerül az államkincstár tulajdonába, azt át kell adni a területileg illetékes önkormányzatnak, helybeli gazdálkodónak való bérbeadásra.

Ehhez csak annyit fűznék hozzá, hogy a magyar társadalomban, a vagyoni viszonyokban beállt gyökeres változás eredményeként a hatalom is a vagyont megszerző külföldi és belföldi csoport kezébe került, így a politikai hatalomban is az utolsó szó ma náluk van. Ezért a vagyoni viszonyoknak a rendezése nélkül semmilyen alapvető politikai változás sem lehetséges.

Nagyon lényeges, amit Síklaky az EU-csatlakozásról mond. Megállapítja, hogy az európai integrációt megálmodó alapító atyák konföderációt akartak, de amikor távoztak az élők sorából, akkor az utódok a nemzetközi pénzügyi közösség nyomására az önrendelkezésüket megtartó, szociális piacgazdasággal rendelkező országok önkéntes társulásából egy túlcentralizált unió irányába fejlesztették tovább az integrációt. Ennek a birodalomépítésnek a jellemzői: a tőke, az áru és a munkaerő szabad áramlása az Unió országai között, valamint a közös pénznem: az euró bevezetése. Megszűntek azok a jogi eszközök, amelyek révén egy-egy társult ország lakossága öngazgatás keretében befolyásolhatta az adott ország területén tevékenykedő állampolgárok és külföldiek gazdasági tevékenységét.

A birodalmi intézményrendszerrel működtetett Európai Unió ma a nemzetközi pénzoligarchia államok feletti hatalmi struktúrájának egyik regionális alrendszerévé alakult át. Ez akkor is így van, ha az EU és a globális pénz hatalom más alrendszerei között bizonyos sűrűlódások vannak, és a felszínen vetélkedés folyik. Számukra a lényeg az, hogy fennmaradjon a pénz hatalmi diktatúra, amely az emberiség nagy tömegeit aláveti és kizsákmányolja.

Kelet-Közép-Európa népei nem attól várhatják a boldogulásukat, ha belépnek az EU-ba és ezzel önrendelkezésüket föladvá beolvadnak a pénzuralmi világrendbe, hanem attól, ha a jelenlegi átmeneti állapotukból hosszú távon fenntartható, az emberek és a népek egymás közti, és a természeti környezettel való harmóniáját megvalósító, természetes társadalmi-gazdasági rendszert hoznak létre.

Azoknak a kelet-közép-európai népeknek, amelyek megvalósítják az előbbiekben vázolt fordulatot és hozzálátnak a fennmaradás feltételeinek megfelelő társadalmi-gazdasági berendezkedés kiépítéséhez, szoros együttműködést kell kialakítaniuk. Közösén kell védekezniük a nemzetközi pénzoligarchia erői ellen, amelyek

természetesen mindent meg fognak tenni azért, hogy megakadályozzák a kelet-közép-európai régió kiszakadását birodalmukból. Azt a nemzeti önrendelkezést fenntartó együttműködést, amelyet Kelet-Közép-Európa népei kialakíthatnának. Síklaky Kelet-Közép-Európai Konföderációnak nevezi.

Kelet-Közép-Európai Konföderáció

Ennek a konföderációnak meg kell akadályoznia, hogy a nemzetközi pénzülgarchia károsítsa a tagországok természeti létfeltételeit, gazdálkodását, és az által lakosainak egészségét és biztonságos megélhetését. Azt várja a konföderációtól, hogy állítsa helyre és tartsa fenn területén a természeti környezettel való harmóniát.

A Kelet-Közép-Európai Konföderáció biztonságának megvannak az alapvető gazdasági, közhatalmi és katonai feltételei. Az alapvető gazdasági feltételek között Síklaky kiemeli a nemzetközi pénzülgarchia spekulációitól védett pénz- és hitelrendszer szerepét. Idesorolja a tőke és a fizetőeszközök közhatalmilag szabályozott áramlását a tagországok között, valamint a tagállamok és a világ gazdaságnak a konföderáción kívüli részei között. Rendkívül fontos az adósságcsapda felszámolása valamennyi tagország esetében. Védekezni kell a káros import ellen, és protekcionista (gazdaságvédő) politikával kell támogatni a konföderáció közös ágazatait, megvédve azokat a konföderáción kívüli káros hatásoktól.

A közhatalmi feltételeknél Síklaky elsőként említi azt, hogy a tagországok közhatalmi intézményei az adott ország lakosságának demokratikus ellenőrzése alatt működjenek. Így elkerülhető, hogy a nemzetközi pénzükartell a közhatalmat gyakorlók megvásárlásával visszaszerezhesse hatalmát egyes tagországok fölött. A nemzeti kisebbségek tekintetében a szerző példaként Dél-Tirolt emeli ki, és azt a követelményt támasztja, hogy minden tagállamban a politika humanizmusa érje el a déltiroli szintet. Ezzel megelőzhető, hogy a nemzetközi pénzükartell – ismert gyakorlata szerint – egymásnak ugraszthassa a különböző népcsoportokat a „divide et impera” módszerével.

A katonai feltételek közül a szerző elsőként emeli ki a semlegességet. A Konföderáció semleges lenne, és semmilyen katonai tömbhöz sem tartoznék. Nukleáris rakétacsapás elleni védekezésre nem készülne fel, ennek veszélyét globális összefogással kell elhárítani, amelyben természetesen a Kelet-Közép-Európai Konföderáció is részt venne. Ellenséges katonai behatolás ellen a tagországok svájci mintára szervezett, hivatásosokból és felfegyverzett polgárokból álló katonai szervezettel készülneek föl. A Konföderáció légtéréről közös elhárító rendszerrel gondoskodnának.

Síklaky könyvének a végén javasolja, hogy a magyar kezdeményezők keressék meg a térség országaiban a hasonlóan gondolkodókat, és igyekezzenek velük egyetértésre jutni a Konföderációról. Ha ez sikerül, és e gondolkodókból és aktivistákból álló körök lefordítják hazájuk nyelvére a Konföderációról addig kialakított gondolatokat, ezeket az Internet segítségével is célszerű megismertetni saját országuk közvéleményével. Ha sikerül ezt a programot eddig a pontig eljuttatni, akkor az elgondolásokat rendszeres közös tanácskozásokon tovább lehet érlelni és finomítani. Eköz-

ben pedig globális szinten – és magyarországi viszonylatban is – bekövetkezhetnek sorsfordító változások.

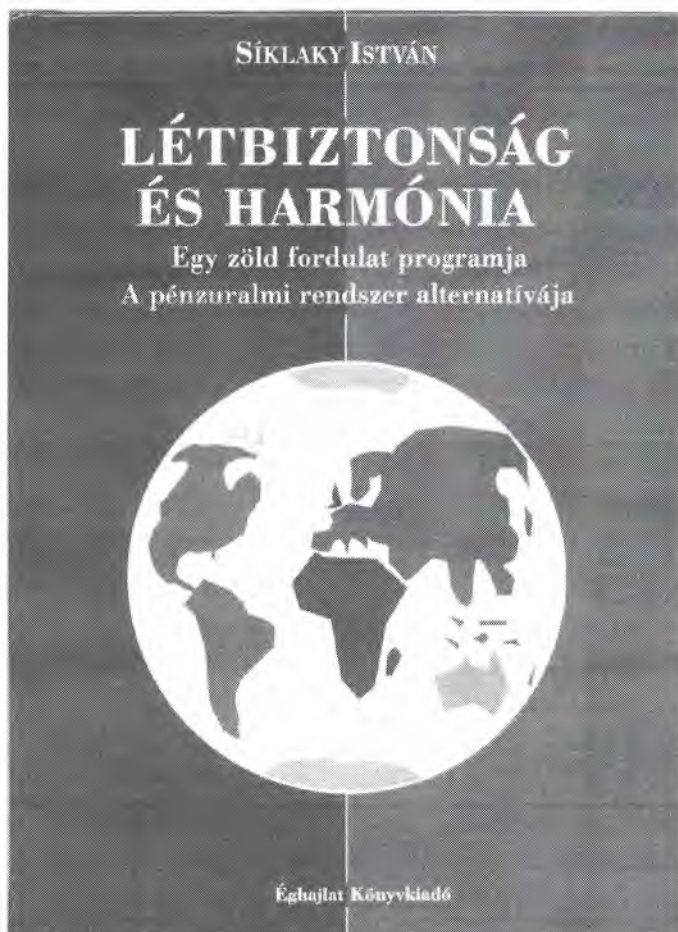
A beteg állapot gyógyításának első feltétele a helyes diagnózis. A második feltétele a helyes és korszerű terápia megtalálása. A harmadik feltétel a terápia alkalmazása. Síklakyt azzal szokták félretolni, hogy utópikus álmodozó. A világ pénzügyi rendszere azonban rendkívül labilis, mert a forgalomban lévő bankjegyeknek és számlapénznek, továbbá a pénz szerepét betöltő értékpapíroknak és derivátumoknak mindössze 2%-a rendelkezik áru- és szolgáltatás fedezettel. Ez a rendszer nemcsak a világgazdaság periferiáin került válságba. A krízis tavaly [2002-ben] már elérte a centrum-országokat is. A világ pénzügyi rendszerének az összeomlása nagyon is reális lehetőség, ezért fel kell készülni következményeinek az elhárítására. Egy ilyen felkészülést szolgál Síklaky Istvánnak ez a rendkívül fontos műve, mert lehetővé teszi, hogy Magyarország és a sorsában osztozkodó többi kelet-közép-európai nép együtt dolgozzon ki védekezési stratégiát. Nagyon fontos, hogy a kibontakozó válság idején e népek kezében legyen az a térkép és iránytű, amellyel biztonságosan kikerülhetnek a pénzügyi rendszer romjainak útvesztőiből, s felépíthetik a fenntartható természeti és humán-erőforrásokon nyugvó létbiztonság harmonikus társadalmát.

Síklaky István eme nagyszerű könyvével – és élete példájával – arra ösztönöz, hogy ne legyünk sorsunkba fatalistán beletörődő pesszimisták, mert az emberiségnek nem kell elkerülhetetlenül pénzrabszolgaságban élnie. De óv a könnyelmű optimiz-

mustól is, amely szerint elég türelmesen várni, hiszen a végén úgyis minden jóra fordul. Nem fog magától megszűnni a kamatszolgátság. Szinte biztos, hogy a pénzügyi rendszer kialakítóit és hasznélvezőit csak kemény és szívós munkával lehet előjogaik feladására kényszeríteni.

Síklaky a bénító pesszimizmus és a lefegyverző optimizmus helyett azt ajánlja, hogy aktívak legyünk, s vegyük saját kezünkbe a sorsunkat. E könyvével ránk bízta a cselekvés sok tudással, bölcsességgel és bátorsággal elkészített programját. Mindnyájunk feladata, hogy megvalósítsuk.

Jutalmunk a létbiztonság és harmónia lesz.

SÍKLAKY ISTVÁN:

BÉKÉS ÚT A PÁRTURALOM/PÉNZURALOM MEGDÖNTÉSÉHEZ

(Megjelent a NEMZETŐR 2004. Április 7.-i számában.)

Hogyan működik a jelenlegi párturalom, amelynek révén valójában a pénz urai uralkodnak a lakosság több mint 90%-a fölött, amely uralom segítségével kizsákmányolnak, nyomorban és függőségben tartanak bennünket?

A jelenlegi választási törvény szerint négyévenként pártokra (listákra) és jelöltekre szavazunk. A pénz urai által kézben tartott médiák hatására szavazatunkat adjuk – mondjuk – egy kék és egy lila párt listájára, valamint ezek területi jelöltjeire. Így összeáll a parlament, mondjuk 200 listás és 160 területi kék képviselőből, és 150 listás és 120 területi lila képviselőből. (A kékek és lilák aránya aztán négyévenként megcserélődik, mert a viszonyok a négyéves kék ciklus alatti romlása miatt a választók a kékeket megbüntetik, aztán a viszonyok persze tovább romlanak, ekkor a lilákat büntetik meg, és így tovább.)

Mind a kék, mind a lila pártnak a pénz urai adják a propagandához, a pártapparátus fenntartásához, a pártvezetők vagyonosodásához és a pártkatonák zsoldjához szükséges pénzt. (Az egyik technikáról a minap Dávid Ibolya, volt igazságügyminiszter számolt be: az állami nagyberuházásokat fölülszámolazzák, a többleten pedig a kékek és lilák megosztóznak, az éppen kormányon lévő párt 70%-ot, az éppen ellenzékben lévő 30%-ot kap.) A pénzelés fejében a kék-lila parlament a pénzuralmat erősítő, a kizsákmányolást fenntartó, ha lehet, fokozó törvényeket, intézkedéseket hoz, ilyen nemzetközi kapcsolatokat létesít.

Hogyan lehet ezt a rendszert békésen, törvényes eszközökkel megdönteni, és ez által egy kizsákmányolás nélküli, jóléti, ténylegesen demokratikusan működő társadalmat létrehozni?

ELSŐ LÉPÉS: Ki kell dolgozni egy szociális piacgazdaság és részvételi demokrácia tervét, azoknak a törvényeknek, szabályoknak, módszereknek együttesét, amelyek szerint egy ilyen társadalom működtethető. Ez megtörtént. (Lásd a *Létebiztonság és fennmaradás* c. könyvet.)

MÁSODIK LÉPÉS: Meg kell szólítani azokat az állampolgárokat, akik hajlandók összefogni és cselekedni egy független, jóléti, demokratikus Magyarország megteremtéséért, és ilyen emberekből létre kell hozni minden községben, járásban, me-

gyében a nemzeti bizottmányokat, amelyek ezeket az állampolgárokat képviselik, amely bizottmányok útmutatásait a nemzeti szolidaritást vállaló emberek követik. Ennek megvalósulása is megkezdődött: számos megyében, járásban, községben már megalakultak a nemzeti bizottmányok, és már 2004. január 10. óta működik az ezeket összefogó Országos Nemzeti Bizottmány. (Központja: 1091 Budapest, Üllői út 45. III. 315., T: 1-215-0034.) Így kialakulóban van a Nemzeti Bizottmányok Országos Hálózata. 2004. március 15-én megalakult az alkotmányos rendszerváltást kidolgozó országos testület is: az Alkotmányos Jogfolytonosságot Helyreállító Nemzetgyűlés. A megyei és járási nemzeti bizottmányok küldöttei alkotják a Nemzetgyűlés kvázisalsóházát, míg a kvázi-felsőházban a hivatás-szervezetek (érdekvédelmi, tudományos, stb. társadalmi szervezetek, történelmi egyházak) küldöttei foglalnak helyet.

A HARMADIK LÉPÉSre akkor kerül sor, amikor a jelenlegi párt/pénzuralmat gyakorlók meghirdetik a következő országgyűlési választásokat. Tudjuk, hogy az ország választókerületekre van osztva. Tekintsünk egy ilyent, mondjuk Példa-megye 3. számú választókerületét. Ebben a választókerületben – mondjuk – 20 község van, falvak és kisvárosok. Mindegyik községben működik már egy-egy nemzeti bizottmány. Ezek küldötteiből megalakul a Választókerületi Társadalmi Jelölőbizottság. Ez a Bizottság kiválaszt egy a körzetben jól ismert, tehetséges, tisztességes embert, nevezzük Hiteles Péternek. A Bizottság Hiteles Péterrel köt egy választási szerződést. A szerződésben felsorolják a rendszerváltáshoz szükséges legfontosabb teendőket – például az Országos Nemzeti Bizottmány által kiadott *"Mit kíván a magyar nemzet"* című 12-pontos felhívás alapján. A szerződés szerint Hiteles Péternek megválasztása esetén az Országgyűlésben e pontok megvalósítását kell kezdeményeznie illetve támogatnia. A szerződés záró rendelkezése pedig úgy szól, hogy ha Hiteles Péter ezt a kötelezettségét nem teljesíti, és ezt a Társadalmi Jelölőbizottság számon kéri, akkor önként lemond mandátumáról. (Erre egyelőre törvény nem kötelezi, „csak” a becsület, ezért az ilyen szerződést „becsületszerződésnek” nevezzük.) Várható, hogy Hiteles Péter állni fogja írásban adott szavát, egyrészt, mert a körzetben mindenki tisztességesnek ismeri, másrészt, mert tudja, hogy ha nem tartja be a szerződést, sok évre elveszíti a megye választópolgárainak a bizalmát.

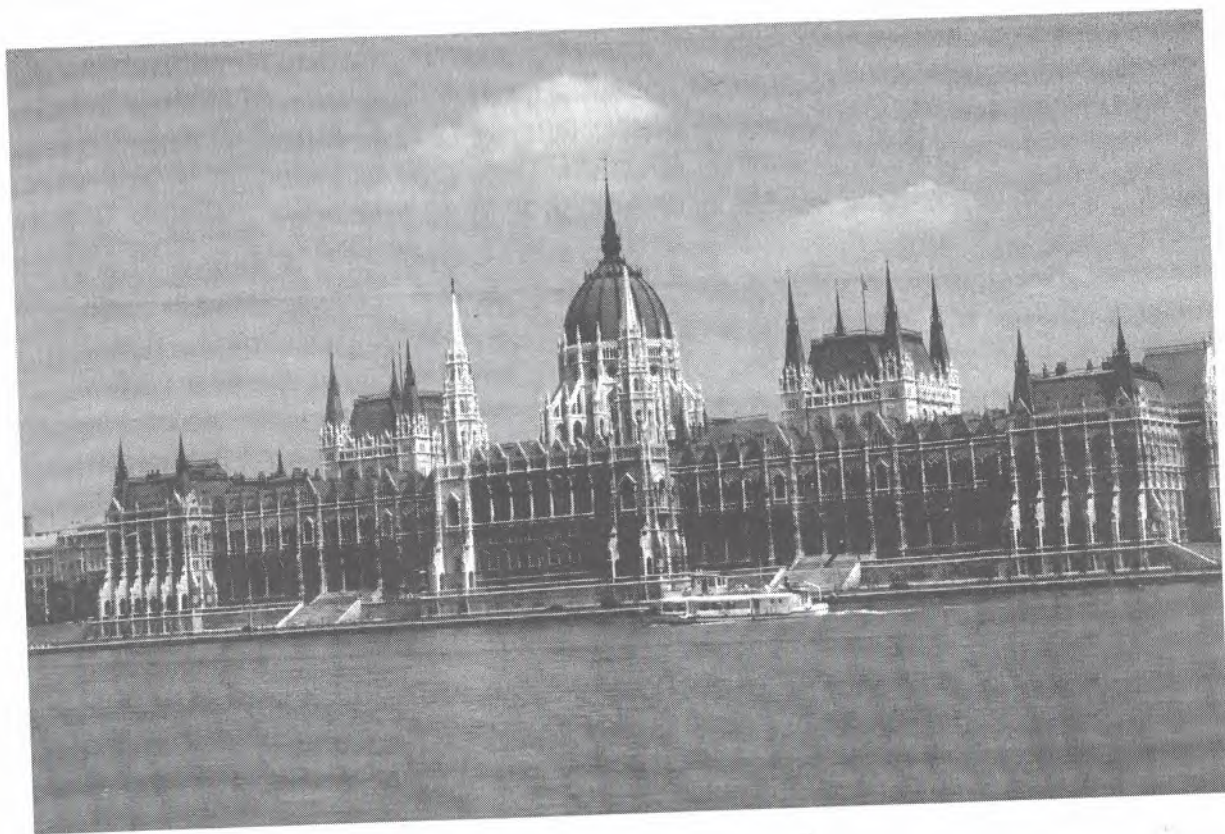
Mivel a rendszerváltó országgyűlési választás még a jelenlegi, torz választási törvény szerint kell, hogy végbe menjen, a Nemzeti Bizottmányok Országos Hálózatában összefogott politikai erő valamilyen e célra kiválasztott vagy létesített párt képviselőiként jegyezteti be a becsületszerződéses képviselőjelölteket a választási bizottságoknál. Ennek folytán a rájuk és az alkalmi választási pártra leadott szavazatoknak megfelelően listás képviselői mandátumok is létrejönnek. Ezeket a mandátumokat olyan jelöltek kapják, akik megkötötték a becsületszerződést a társadalmi jelölőbizottsággal, de nem kaptak elegendő szavazatot. Így tehát ők is növelik a választóknak és egyben az alkotmányos rendszerváltásnak elkötelezett képviselők számát.

NEGYEDIK LÉPÉS: a szavazás. Ha a választókerület 20 községének nemzeti bizottmányai jól végezték felvilágosító-szervező munkájukat, akkor Példamegye 3. számú választókerületében nagy többséggel képviselővé választják Hiteles Pétert. Olyan képviselővé, aki nem valamilyen (pénzhatalmi zsoldban álló) párt vezetőségé-

52
nek utasításai szerint szavaz az Országgyűlésben, hanem a választóival kötött szerződés szerint.

ÖTÖDIK LÉPÉS: A nagy többségben Hiteles Péterekből álló Országgyűlés meghozza a rendszerváltó törvényeket, mégpedig elsőként egy új választási törvényt, amellyel a következő választás alkalmával kétkamarás Országgyűlés jön létre, ahol az alsóház feladata a törvények kezdeményezése, a felsőház pedig minden esetben ellenőrzi, hogy a kezdeményezett törvény társadalmi hatásait jól megvizsgálták, a törvény valóban a társadalom nagy többségének érdekeit szolgálja és a jövő generációk érdekeit sem sérti, és összhangban van a történelmi alkotmánnyal, más szóval: a jó erkölccsel. – Megindulhat az alkotmányos rendszerváltás.

ADJA ISTEN, ÍGY LEGYEN.

TARTALOM

Kocsis István: A Szent Korona és a jogfolytonosság	1. oldal
A Szent Korona-tan, a Magyar Történelmi Alkotmány alaptételei	15. oldal
Síklaky István: Civilizációk összecsapása – magyar szemmel	19. oldal
Bakócz Tamás Róma előtt	35. oldal
Drábik János: Magyarország túlélési programja	38. oldal
Síklaky István: Békés út a párturalom/pénzuralom megdöntéséhez	50. oldal

DIPLOMA

Mi
az Országos Nemzeti Bizottmány
tanúsítjuk, hogy

(NEMZETGYŰLÉSI KÉPVISELŐ NEVE)

a mai napon,
a szegedi Dómban a Szent Koronára tett Ünnephelyes
esküjével erősítette meg,
hogy Isten akaratából, a Haza megmentése érdekében,
az Országos Nemzeti Bizottmány Ügyvivő Testületének
döntése alapján, a
Tiszteletreméltó Nemzetgyűlés tagjainak sorába lépett,
elkötelezve magát a

Szent Korona
Főhatalomba való visszahelyezésére,
a történelmi alkotmányosság és a
jogfolytonosság helyreállítására.

Országos Nemzeti Bizottmány
Ügyvivő Testülete

2004. március 15.

